

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

• Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὅμων ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Εἰσησία	δρ. 16.—	Εἰσησία	δρ. 25.—
Ἐξέμνηνος . . .	> 8,50	Ἐξέμνηνος . . .	> 13.—
Τοῖμνηνος . . .	> 4,50	Τοῖμνηνος . . .	> 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτήσια, δολλάρια 4

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰουνίου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 29

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἦσαν ἀπὸ λίγας ὥρας, στὸ παλιὸ λιμάνι, ὁ Γιάννης ἀντάμωσε τὸν φίλον του Ἀραδέκ.

—Ὁ ναύαρχος, τοῦ εἶπε αὐτός, μᾶς ἔστειλε νὰ θυβομετρήσουμε, γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ στόλος νὰ μῇ στὸ παλιὸ λιμάνι τῆς Ἀλεξάνδρειας. Τὸν χωρεῖ, ξέρεις, ὀλάνκιρο. Κι' ἅμα γίνεῖ αὐτό, ἅμα σιγουραρισθούμε καλὰ, ὥς κοπιᾶσουν νὰ μᾶς βγάλουν οἱ κύριοι Ἑγγλέζοι!

—Φάνηκαν;

—Ὁχι ἀκόμα. Θὰ μᾶς γυρεύουν κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐγὼ ὅμως ἤθελα νὰ ἐρχόταν ἐδῶ καὶ νὰ κάναμε μιὰ τρανὴ ναυμαχία.

—Κι' ἂν μᾶς νικοῦσαν;

—Ἐ, τότε θὰ μέναμε 'ς ὅλη μας τὴ ζωὴ στὴν Αἴγυπτο, γιατί δὲν θὰ ὑπῆρχαν πιά πλοῖα γιὰ νὰ γυρίσουμε στὴ Γαλλία.

—Τότε καλύτερα νὰ ποφύγουμε τὴ ναυμαχία, εἶπε ὁ Γιάννης πού συλλογίστηκε τὴ Λιζούλα.

—Μ' αὐτὸ θὰ γίνῃ. Κι' ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ εἶμαι στὸ μικρὸ στόλο, πού θάκολουθῇ τὸ στρατό.

—Ποῖο μικρὸ στόλο;

—Νά, τὰ μικρὰ πλοῖα, ὅσα μποροῦν νὰ ταξιθεύουν στὸ Νεῖλο. Αὐτὰ θὰ σῶς ἀκολουθήσουν, φορτωμένα τρόφιμα καὶ πολεμοφόδια.

—Θὰ πᾶμε λοιπὸν ἀπὸ τὸ Νεῖλο;

—Ἔτσι λένε.

Κι' ὅμως ὄχι, δὲν θὰ πῆγαιναν ἀπὸ τὸ Νεῖλο, τίς πρώτες ἡμέρες τουλάχιστο. Γιατὶ τὰ στρατεύματα τοῦ Βοναπάρτη, μετὰ τὴν παράδοση τῆς

πόλης, μῇχαν στὴν ἔρημο Δαμανχούρ.

Ποτὲ ἴσως στρατὸς δὲν ὑπέφερε περισσότερο, ἀπὸ τὸν γαλλικὸ 'ς αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία! Περνοῦσε μιὰ τραχεῖα, ἄγονη χώρα, μὲ ἥλιο καυστικό. Οὔτε ἕχνος πρασινάδας στὴν ἀμμόδῃ αὐτῇ ἔκτασι, πού συνορεύει μὲ τὴν περίφημη Λυβική Ἐρημο. Κι' ὁ Νεῖλος μακρὺ, καὶ τὸ νερὸ σπάνιο. Σὲ πολλὰ πηγάδια, οἱ Γάλλοι ἔδρισκαν πτώματα ζώων, πού τὰ εἶχαν ρίξει οἱ Φελλάχοι γιὰ νὰ τοὺς δηλητηριάσουν!

Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλες αὐτὲς οἱ

στερήσεις κι' οἱ κακουχίες, ἦταν κι' ὀρδὲς Βεδουίνων πού ἀκολουθοῦσαν τὰ στρατεύματα σὰν τσακάλια, ἐπιαναν τοὺς στρατιῶτες πού ἔμεναν πίσω καὶ τοὺς ἀποχεφάλιζαν.

Ὁ Γιάννης Καρδινιάν, μὲ τὰ χεῖλη φρυγμένα καὶ μὲ σφιγμένο τὸ κεφάλι σὰ σὲ στεφάνι σιδερένιο, ἐνόμιζε πὼς ποτὲ δὲν θὰ κατόρθωνε νὰ φθάσῃ στὸν τρίτο σταθμό. Γιατὶ κι' οἱ ἴδιοι οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ μουρμουρίζουν:

—Τὶ γυρεύουμε, τί ἤλθαμε νὰ κάνουμε στὸν καταραμένο αὐτὸ τόπο;

Σιωποῦσαν μόνο ὅταν ἔδλεπαν τὸ Βοναπάρτη. Εἶχ' ἔξαπαστεῖλει τὰ λόγα του καὶ περπατοῦσε πλὴρ σὰν ἀπλὸς στρατιώτης.

Τὴν τετάρτη ἡμέρα, παρουσιάσθηκαν στὸν ὀρίζοντα θαυμάσια τοπία. Δάση ἀπὸ φοινικὲς καθρεφτιζόνταν σὲ νερὰ μακρινὰ καὶ γαλάζια. Τὸ Ἐνατο, πού ἀποτελοῦσε τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ, ἔβγαλε κραυγὰς χαρᾶς κι' οἱ πρὸ κουρασμένοι στρατιῶτες ξαναβρῆκαν τὴ δύναμή τους.

Ἀλλὰ ὅσο προχωροῦσαν, ἡ θελητικὴ ὀπτασία ἀπομακρύνονταν ἢ χανόταν ὀλωςδιόλου... Ἦταν ἕνας ἀντικατοπτρισμός, φαινόμενο συνειθισμένο στὴν ἔρημο, ἄγνωστο ὅμως ἀκόμα στοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους στρατιῶτες.

Τὴν ἴδια ἡμέρα ὁ Γιάννης ἐνόησε πόσο ἀξίζει ἡ ἀρσίσωση τῶν στρατιωτῶν, πού ὁ καλὸς ἀρχηγὸς ξέρεῖ νὰ τὴν κερδίσῃ. Γιατὶ ὁ Μισύ, βλέποντάς τον πολὺ κουρασμένο, τοῦ πῆρε τὸν σάκκο του, τὸν ἔδεσε μὲ τὸν δικό του κι' ἐξακολούθησε τὴν πορείαν του χωρὶς λείψη. Ἔτσι ὁ Γιάννης ἀλάφρωσε λίγο καὶ μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ.

Τὸ βράδυ ἔφθασαν τέλος στὸ Νεῖλο, πού ἡ θέα του

«Κι' ἐτελείωσε τὴ φράση του μὲ μιὰ πιστολιά...» (Σελ. 226. στ. α'.)

ἐνθουσίασε τὰ στρατεύματα. Στρατιῶτες, ἀξιωματικοί, στρατηγοὶ ἀκόμα, ὤρμησαν νὰ πιάσουν, νὰ κολυμπήσουν, νὰ ξεδιψήσουν, νὰ δροσισθῶν. Πόσοι δὲν ἀρρώστησαν ἀπὸ τὸ λουτρὸ ποὺ ἔκαμαν ζεστοὶ ἢ ἀπὸ τὸ πολὺ νερὸ ποὺ ἤπιαν!

Ὁ στρατηγὸς Κλεμπε, πληγωμένος, εἶχε μείνει στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τὸ ἔνατο εἶχε ἐνωθῇ μὲ τὸ σῶμα τοῦ στρατηγοῦ Δεζαίξ.

— Σχηματίσατε τετράγωνο! πρόσταξε αὐτὸς σὲ λίγο.

Καὶ μόλις ἐκτελέσθηκε ἡ διαταγή, μιὰ ἴλη ἐχθρικοῦ ἱππικοῦ ἔπασε ἀπάνω στοὺς Γάλλους σὰν κεραυνός.

Ὁ Γιάννης ἦταν στὴν πρώτη γραμμὴ, κοντὰ εἰς ἕνα κανόνι, ποὺ κατεῖχε μιὰ γωνία τοῦ τετραγώνου. Γιατὶ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, κάθε τάγμα εἶχε τὸ κανόνι του, ποὺ τὸ ἔρριχναν γεναδιέροι. Ὁ μικρὸς ἐθελοντὴς εἶχε ἰδῇ κι' ἄλλη φορὰ ἔφοδο ἱππικοῦ καὶ τοῦ εἶχε φανῇ κάτι φοβερό. Ἀλλ' αὐτὴ μὲ τοὺς Μαμελούκους, — ἐστὶ λεγόνταν οἱ τολμηροὶ ἱππεῖς, ποὺ τοὺς ἔδλεπε πρώτη φορὰ, — τοῦ ἔκαμ' ἐντύπωση καταπληκτικὴ.

Τὶ λαμπρὲς στολὲς ποὺ φοροῦσαν οἱ Μαμελούκοι, τί ἀργυροκέντητες ζῶνες, τί μαנדύες μεταξωτοῦς! Καὶ τὰ λόγα τους, καταστόλιστα μὲ βελούδο καὶ μὲ χρυσάφι, ἔδραζαν ἀπὸ τὰ ρουθούνια τοὺς φωτιᾶς!

Ἐρχόνταν μὲ μιὰ ἀφάνταστη ἀταξία καὶ μὲ ἄπεριγραπτο θάρρος. Τόση, ἀλήθεια, ἦταν οἱ περιφρόνησή τους πρὸς τοὺς πῆλούς, ὥστ' ἐνόμιζαν πὺς θὰ ἐστάθηναν, κάτω ἀπὸ τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων τους, τὰ τετράγωνα ἐκεῖνα τὰ γεμάτα λόγγες!

— Προσοχή, παιδιά! φώναξε ὁ στρατηγὸς Δεζαίξ ἀπὸ τὴ μέση. Καὶ προπάντων μὴν πυροβολήσετε πρὸ τῆς ὥρας!

Μόνο ὅταν οἱ Μαμελούκοι δὲν ἀπεῖχαν παρὰ ἑκατὸ μέτρα, ἄρχισε τὸ τουφεκίδι καὶ τὸ κανονίδι.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς ἐκείνους ἔπασαν ἄλλα μερικοὶ ἔφθασαν ὡς τὶς λόγγες. Ἐνας μάλιστα πῆδησε μὲ τὰ λόγα τοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὸ τετράγωνο καὶ βρόθηκε στὴ μέση του! Φαντασθῆτε τί πῆδημα, ἀφοῦ κάθε πλευρὰ τοῦ τετραγώνου σχηματίζονταν ἀπὸ ἕξη στοίχους στρατιωτῶν!

— Μωρέ, του... του... ποὺ τὸ... τὸ... αὐτὸς ὁ... αὐτὸς ὁ... ἀνθρώπος! ἐφώναξε ὁ συνταγματάρχης Λετυρὺ, ποὺ ἦταν φοβερὰ βραδύλογως.

Κι' ἐτελείωσε τὴ φράση του μὲ μιὰ πιστολιά, ποὺ ἔριξε νεκρὸ τὸ Μαμελούκο.

Σὲ μιὰ ὥρα, ἡ προφυλακὴ αὐτὴ τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ εἶχε σταλῇ ἀπὸ τὸ Κάιρο νὰ προῦπαντῇ τοὺς Γάλλους, διασκορπίσθηκε. Πολλὰ πτώματα εἶχαν μείνει ἐκεῖ μπροστὰ στὸ τετράγωνο, ποὺ οἱ Γάλλοι στρατιῶτες, γεναδιέροι κι' ἀνοροβι-στές, κατὰ τὴ συνήθεια τοῦ καιροῦ ἐκείνου, — γιὰτὶ σήμερ' αὐτὸ ἀπαγορεύεται, — τὰ ἐγγύμωναν. Κι' ἐπειδὴ οἱ Μαμελούκοι

συνήθιζαν νὰ κρατοῦν ἀπάνω τους ὅλη τους τὴν περιουσία, σὲ χρήματα ἢ σὲ πολυτίμητα πετράδια, πολλοὶ Γάλλοι ἔκαμαν τὴν τύχη τους. Πῶς τυχερὸς ἀπ' ὅλους ἐστάθηκε ὁ Μπέλ-Ρόξ, ποὺ ἔψαξε ἕνα σακκούλακι γεμάτο χρυσάφι, καθὼς κι' ἕνα μαχαίρι, ποὺ ἡ λαβὴ του ἀστραφετὸ ἀπὸ διαμάντια καὶ ρουμπίνια.

— Αὐτὸ κι' ἂν εἶναι υπερθετικό! φώναξε ὁ ἀρχιτυμπανιστὴς, κρύβοντας στὸ σάκκο του τὴν περιουσία.

Ὁ Γιάννης δὲν πῆρε παρὰ ἕνα κομμάτι μεταξωτὸ χρυσοκέντητο, ἀπὸ τὴ σέλλα ἐνὸς πλουσίου Μαμελούκου. Τὸ ἐδίπλωσε προσεκτικὰ καὶ τὸ ἐφύλαξε λέγοντας:

— Ἡ Λιζούλα αὐτὸ θὰ τὸ χρηρῇ, πολὺ. Ὑστερ' ἀπὸ ἐννιά ἡμέρες, τὰ στρατεύματα τοῦ Βοναπάρτη ἐξήλασαν μπροστὰ στὸ Κάιρο.

Ἐκεῖ τοὺς περίμενε ὁλόκληρος ὁ στρατὸς τοῦ Μουράδ-Μπέη, ἀπορροισμένος νὰ τοὺς σταματήσῃ. Κι' ἔγινε ἡ μεγάλη μάχη, ποὺ ὀνομάζεται στὴν ἱστορίαν «μάχη τῶν Πυραμιδῶν». Γιατὶ πραγματικῶς, τὰ πελώρια αὐτὰ μνημεῖα ἦταν ἐκεῖ κοντά.

Στὶς ὁκτώ τὸ πρωί, ἀντήγγισαν στὸ Γαλλικὸ στρατὸ ἀτέλειωτα «κούρά»: εἶχαν φανῇ οἱ τετρακόσιοι μινάρεδες τοῦ Καΐρου, ἡ περίφημη πρωτεύουσα ποὺ εἶχε διαδεχθῇ τὰς Θήβας, τὴν Μέμφιδα καὶ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

Ὑστερ' ἀπὸ τοὺς ἄμους τῆς Ἑρήμου, ἡ θεὰ τῆς λαμπρῆς πόλης ἀναλωγόνησε τὸ θάρρος ὅλων τῶν στρατιωτῶν κι' ὅταν φάνηκε, μπροστὰ στοὺς κήπους, παρκατάρχης γιὰ μάχη, ὁ μεγάλος ἐχθρικός στρατός, τὰ «κούρά» διπλασιάσθηκαν.

— Τί καλὸ θὰ μᾶς ἔκανε ἕνα ποτηράκι τῆς Κατερίνας μου, μὲ καλὸ κρασάκι, πρὶν ἀρχίσουμε τὸ χορὸ ἐφώναξε ὁ ἀρχιτυμπανιστὴς.

— Ἀλήθεια, Μάρκελλε, ἀποκρίθηκε ὁ λοχαγὸς Ζολιμπούα. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Θὰ χορέψουμε κι' ἔτσι. Κι' ὕστερα θὰ πιούμε ὅσο κρασί θέλουμε στὸ Κάιρο.

— Ἀστεῖς εἶσαι βέβαια, εἶπε ὁ συνταγματάρχης Δυβάλ, ποὺ ἄκουσε αὐτὴ τὴν ὁμιλία.

— Πῶς, νομίζετε, συνταγματάρχα μου, ὅτι...;

— Ὅχι, ὄχι, δὲν νομίζω τίποτα! Ἐσὺ μόνο, φαίνεται, δὲν ξέρεις πὺς οἱ Μουσουλμάνοι δὲν πίνουν κρασί. Τοὺς τὸ ἀπαγορεύει ὁ Προφήτης.

— Ὡ, τοὺς κακόμοιρους! ἐφώναξε ὁ Μπέλ-Ρόξ. Αὐτοὶ λοιπὸν δὲν ξέρουν τὸ ὑπερθετικότερο πράγμα τοῦ κόσμου! Ἀ, τί κρίμα ποὺ δὲν ἔχουμε τὴν Κατερίνα μου μὲ τὸ βαρελάκι τῆς!

Τὸνομα τῆς Κατερίνας ὀμίσει πάλι στὸν Γιάννη τὴ Λιζούλα...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Dantit]

ΠΕΝΝΙΕΣ

ΕΥΤΥΧΙΑ

Κυριακὴ πρωί.

Τὸ μικρὸ χωριουδάκι, ξυπνᾷ σιγὰ-σιγὰ κάτω ἀπὸ τὶς θωπεῖες τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ποὺ προβάλλει λαμπρὸς πίσω ἀπ' τὰ βουνά.

Οἱ καλὲς νοικοκυράδες ἀνοίγουν τὰ σπῖτια τους, πηγαίνουσιν ἐτοιμάζον-ται γιὰ τὴν ἐκκλησίαν. Σὲ λίγο, ξεκινᾶν ὅλες, καθαρὲς, μὲ γελαστὰ πρόσωπα κάτω ἀπ' τὰ κάτασπρα μαντήλια. Πίσω τους, οἱ κόρες τους, φρέσκιες χωριατοπούλες μὲ τὸ βλέμμα ζωηρὸ, πιασμένες χερί μὲ χερί, τὶς ἀκολουθοῦν φλυαρώντας...

Ἀπὸ ὅλα τὰ δρομάκια τοῦ χωριοῦ, ὅλοι πηγαινέουν στὴν ἐκκλησίαν. Καὶ ἡ ψυχρότερη ποὺ ἔμεινε στὸ σπῖτι, κάνει κι' αὐτὴ τὸ σταυρὸ τῆς μπροστῆς στὰ εἰκονίσματα κι' ἀρχίζει τὴ δουλειά της, μουρμουρίζοντας κάποιον ψαλμὸ.

Στὴν ἐκκλησίαν.

Οἱ καμπάνες κυποῦν, δονοῦν τὸν ἀέρα καὶ ἀντηχοῦν μέσα στὶς καρδιὰς τῶν χριστιανῶν, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐδδομάδα τῆς ἐργασίας ἐρχονται νὰ εὐχαριστήσουν, νὰ παρακαλέσουν καὶ νὰ ζητήσουν, — πάντα κάτι νὰ ζητήσουν.

Ἐκεῖ μέσα, ἀφίνει κανεὶς κάθε προσποί-ηση, καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς γίνεται καλὸς μόνο καλός!

Τὰ πάθη σβύνονται γιὰ λίγο ἀπὸ τὸ νοῦ μας, καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ποὺ παίζει χίλια παιχνίδια ἀπάνω στὰ κρύσταλλα τῶν πολυελαίων, μπαίνει ὡς μέσα στὴν ψυχὴ μας, τὴν φωτίζει.

Καὶ ὕστερα ἡ ἐπιστροφή.

Βγαίνουν ὅλοι μὲ μιὰ καινούργια σφραγιδα στὸ πρόσωπο. Σφραγιδα θάρρους, παρηγορίας, ὑπομονῆς, καρτερίας, χαρᾶς, εὐτυχίας. Ναι. Εἶναι πολλοὶ ποὺ τὴν αἰσθάνονται αὐτὴ τὴν εὐτυχία ποὺ ὅλοι ζητοῦμε. Πολλοὶ ποὺ τὴν φέρονται, γιὰτὶ δὲν κοιτάζουν νὰ τὴν ζητοῦν, ἀδίκως, μακρυνά.

Τὴν βλέπουν μέσα στὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν τῶν ἐκεῖ κάτω, στὴν πρσιναδά. Τὴν ἀκοῦν μέσα στὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν ποὺ περνοῦν ἀπὸ πάνω τους, καὶ στὸ μουρμουρίσμα τοῦ ρυακιοῦ ποὺ τρέχει κάτω, στὰ πόδια τους. Τοὺς τὴν ψιθυρίζει σ' αὐτὴ τὸ δροσερὸ ἀεράκι ποὺ κάνει τὶς παπαροῦνες, κατακόκκινες, νὰ σκῶνουν τὸ κεφάλι: τὸ ἀεράκι ποὺ δίνει δροσιὰ καὶ ζωὴ στὸ μικρὸ τὸ χαμομήλι, ποὺ τινάζει μ' εὐχαρίστηση τὰ σπῖρα του στερνάκια.

Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ὅλα εἶναι ἀκόμη δυσδιάκριτα, γιὰτὶ δὲν ἔχει φανῇ τὸ φεγγάρι, ἡ εὐτυχία περνᾷ καὶ στέκει ἐκεῖ ἔξω στὶς αὐλόπορτες, ἐκεῖ ποὺ σὲ λίγο, οἱ καλὲς νοικοκυράδες θὰ βγοῦν νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν δουλειά τὴν αὐριανή...

ΔΙΔΩ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗ ΠΙΣΣΑΣ ΧΡΥΣΟΜΠΟΥΜΠΟΥΚΑΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 219.)

Τὰ λουλούδια ἀνέδιναν, ὅλο ἀνέδιναν γιὰ νὰ τὸν σκάσουν καὶ νὰ τοῦ γίνουν ἔπειτα σάβανο. Τίποτα δὲν μπορούσε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ κεῖ μέσα. Ἐνοιωθε πὺς δὲν μπορούσε οὔτε νὰ κουνήσῃ, οὔτε νὰ φωνάξῃ. Ἀπὸ πίσω του, ἡ φωνὴ τῆς πριγκίπισσας τὸν φώναζε χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τῆς ἀποκριθῇ.

Ἡ φωνή, ὅσο πῆγγινε, γινόταν πῶς θυμωμένη.

Ὁ ἥλιος φάνηκε, τὸ ὄνειρο τελείωσε, μὰ ἡ πραγματικότης ξεπρόδωκε πῶς τρομερὴ ἀκόμη. Ἐνα φόρεμα ὅλο ἀπὸ λουλούδια!

Δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ οὔτε ἕνα μπουμπουκί σ' ὅλη τὴ χώρα. Ἦταν πῶς δύσκολο κι' ἀπὸ τὶς πεταλούδες.

Πλανήθηκε ὅλη τὴν ἡμέρα στὰ πάρκα καὶ στὴν ἐξοχὴ χωρὶς νὰ βρῇ τίποτα...

Τὴν ἄλλη μέρα ἔψαξε στὰ περὶχωρα, μπαίνοντας στοὺς κήπους καὶ στὰ σπῖτια τῶν πρὶν φιλάρεσκων, γιὰ νὰ βρῇ ἕνα τουλάχιστο λουλούδι. Μὰ τίποτα.

Τὴν τρίτη μέρα, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ καινούργια ἀποτυχία, τὸν φτωχὸ ἄνθρωπο τὸν ἔπιασε μιὰ τρομερὴ κρίση ἀπελπισίας.

Χτύπησε τὸ κεφάλι του στὸν τοίχο, δαγκώνει τὰ χέρια του φωνάζοντας γερά καὶ τὰν κατενάρκατά του ἦταν τόσο λυπη-τερά, ποὺ καὶ τίγρις θὰ τὸν εὐσπλαχνιζόταν.

Ἡ Χρυσομπουμπούκα τὸν εἶδε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν:

— Εἶσαι ἄρρωστος; τὸν ρώτησε. Πρέπει νὰ πάρῃς ἀμέσως ἕνα φλυτζάνι τσάι.

Δὲν εἶμαι ἄρρωστος, τῆς (ἀποκρίθηκε) ἀλλὰ δυστυχισμένος, πολὺ δυστυχισμένος... Τὸ ξέρετε πολὺ καλὰ τὸ φόρεμα!

— Πονεῖ! δὲ μοῦ τῶδεῖς ἀκόμη, μὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα. Δὲν εἶναι ἀκόμη εἰσιμις; Ἀ! τί ὥραϊο ποὺ θὰ εἶναι... Καλὲς μου Πανσέ σ' ἀγαπᾷ πολὺ.

Πῶς νὰνισταθῇ κανεὶς σ' αὐτὰ τὰ λογάκια! «Ἐγὼ ἐμπιστοσύνη σὲ σένα, σ' ἀγαπᾷ πολὺ!» Ἀ! ἔπρεπε ὁ Πανσέ νὰ βρῇ τρόπο, ποὺ νὰ μπόρῃ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν πριγκίπισσα. Βασάνισε τὸ φτωχὸ του τὸ μυαλὸ μὲ χίλιους τρόπους, γιὰ νὰ κατεβάσῃ καμμιά ιδέα. Ἐπιτέλους σηκώθηκε, μὲ τὰ μᾶτια φωτισμένα ἀπὸ χαρὰ.

Μπᾶ! Πῶς δὲν τὸ εἶχε σκεφθῇ ὁ γρηγορό-τερος! Καὶ φορῶντας τὸ μεγάλο του παλτό, βγήκε ζωηρὰ ἀπὸ τὸ σπῖτι, πέρασε τὸν κήπο καὶ πῆρε, στὴν ἐξοχὴ, ἕνα μονοπάτι. Πολὺ ὥρα περπάταγε ἀπὸ δρόμους κι' ἀπὸ χωράφια. Πολλὲς φορές, κολυμπώντας στὸν ἰδρωτὰ, ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν κούραση. Σὲ λίγο ὅμως ἔπαιρνε πάλι τὸ δρόμο του, γιὰτὶ ὁ ἥλιος ἔπεφτε στὸν ὠχρὸ οὐρανὸ. Τέλος, ξεχώρισε ἕνα ἀγροτικὸ σπιτάκι, μισοκρυμμένο μέσα στὰ μπαμποῦ.

Ἦταν ἡ κατοικία τοῦ ξακουστοῦ καὶ φοβεροῦ Γιάννη-Τόνη, ποὺ οἱ συντοπίτες του τὸν ἔλε-γαν Μάγο. Στὸ σπῖτι τοῦ γινόταν πράγμα-τα ἐκπληκτικὰ. Καὶ πολὺ φυσικὰ ἀφοῦ εἶχε στὰ χέρια του ὑπερφυσικὴ δύναμη. Ὁ Πανσέ τὸν ἤξερε ἀπὸ καιρὸ. Πολλὰς φορές τοῦ εἶχε προσφέρει μικρὰς ὑπηρεσίας. Ποιὸς ξέρει ἂν καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν μπο-ροῦσε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ὁ Γιάννης-Τόνη ἦταν στὴν πόρτα του, ὅταν ὁ Πανσέ, πολὺ συγκινημένος καὶ προ-πάντων πολὺ κουρασμένος, πλησίασε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος.

— Ποιὰ ἡ αἰτία τῆς σπάνιας τιμητικῆς βίζιτάς σας, ἀγαπητέ μου Πανσέ; ρώτησε ὁ Τόνη.

— Σὲς ξέρω γιὰ φρόνιμο, ἐρευρητικὸ ἄν-θρωπο, ἀγαπητὲ δάσκαλε, κι' ἐρχομαι νὰ ζητήσω, γιὰ τὸν πολὺ δυστυχισμένο σας δοῦλο, τὶς πολυτίμες συμβουλές σας.

— Μιλήστε, φίλε, σὲς ἀκούω.

— Ἀκούστε τὴν δυστυχία μου, Γιάννη-Τόνη. Ἡ πριγκίπισσα Χρυσομπουμπούκα θέλει γι' αὐτὴν ἕνα φόρεμα ὅλο ἀπὸ λουλούδια. Σ' ὅλη τὴ χώρα ὅμως δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ περισσότερο ἀπὸ δέκα βιολέττες. Ἡ πριγκί-πισσα θὰ μὲ μαλώσῃ, δὲ θὰ μάγαπάη πιά καὶ προπάντων θὰ λυπηθῇ.

— Αὐτὸ, Πανσέ μου, εἶναι τρέλλα. Δὲν ἔπρεπε νὰνὰ μὲς.

— Νὰ μὴν ὑπακούσω... στὴν Ὑψηλότη-τά της!...

— Βέβαια! Μὰ ὄχι, ἐσεῖς δὲν μπορεῖτε, δὲν ἔχετε τὴ δύναμη ν' ἀνισταθῆτε. Ἡ Χρυσομπουμπούκα ἔχει μεγάλα ἐλαττώματα καὶ γι' αὐτὰ ἐσεῖς εἶστε ὑπεύθυνος.

— Ἐλα, Βούδα! Τί μοῦ λέτε;

— Ναι. Προσφέρετε τὴν κυρία σας τὴν πρὶν μισσητὴ ὑπηρεσία. Ἡ φύση της, καλὴ κα-τὰ βάθος, εἶναι ἐντελὴς χαλασμένη ἀπὸ τὶς ἀχαρκτηρίστες καλωσύνες σας. Ἐρεῖ πὺς ἡ μικρότερη τῆς ἰδιοτροπία εἶναι νόμος. Πρέ-πει νὰ τὴν σταματήσετε σ' αὐτὸν τὸν ὁλέ-θριο κατήφορο.

Ὁ Πανσέ, μόλις ἄκουσε. Εἶχε ἔρθει γιὰ τὸ φόρεμα κι' ὄχι γιὰ νὰ πάρῃ μᾶθημα παι-δαγωγικῆς.

— Ἐγὼ εἶμαι, εὐγενικὲς Γιάννη-Τόνη, εἶπε, μὰ πὺς θὰ κάνω γιὰ τὰ λουλούδια; Ὁ «μάγος» σκέφτηκε. Ἀξάρνα τὰ μᾶτια του φωτίστηκαν ἀπὸ φλόγα, γεμάτη κακία.

Περᾶτε αὐριο τὴν αὐγὴ, Πανσέ, καὶ θὰ τᾶχτε, εἶπε. Πάντα ἔχω λουλούδια, ποὺ τὰ φυλάω, ἀντὶ νὰ τάφινω νὰ ξεραίνονται ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ὁ Πανσέ, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, θέ-λησε νὰ φιλήσῃ τὰ πόδια τοῦ σωτήρα του, μὰ 'κεῖνος, χωρὶς νὰ τὸν ἀρῇσῃ νὰ τὸ κάνῃ, τὸν χαίρεται καὶ μπῆκε στὸ σπῖτι του.

Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ὁ ἥλιος ἔβγαλε τὸ κεφάλι του στὸν ὀρίζοντα, ὁ εὐτυχισμέ-νος Πανσέ ἔφτασε στὸν Γιάννη-Τόνη. Ἀναγ-κάστηκε νὰ ξεκινήσῃ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ οὔτε τὸ πικρὸ σκοτάδι,

οὔτε τὰ κακὰ συναπντήματα, ποὺ μπορού-σαν νὰ τοῦ τύχουν. Τόση λαχτήρα εἶχε γιὰ νὰ μὴν ἀργήσῃ νὰ φέρῃ στὴν πριγκίπισσα τὸ φόρεμα.

Ὁ Μάγος τὸν ὁδήγησε σὲ μιὰ, κάμαρά, ὅπου Πανσέ μπόρεσε νὰ θαυμάσῃ, μέσα σ' ἕνα κουτί ἀπὸ μπαμποῦ, ἕνα θαυμασιὸν φόρεμα ἀπὸ φρεσκοκομμένα λουλούδια.

Καὶ τί δὲν ἔδλεπε ἐκεῖ: ζουμπούλια, βιολέττες μὲ χίλιες ἀποχρώσεις, τριαντά-φυλλα, παντῆδες, καμῆλιες.

Ὁ Πανσέ ἔνωσε τὰ χέρια:

— Ὡ! κύριε Γιάννη-Τόνη, κύριε Γιάννη-Τόνη, μὰ εἶναι ἀξιοθαύμαστο τὸ ἔργο σας! εἶστε ὁ πῶς ἀλλόκοτος κι' ὁ πῶς καλὸς ἄν-θρωπος καὶ γνωρίζω. Κύριε Γιάννη-Τόνη, μὲ τί θὰ μπόρῃω νὰ σᾶς δεῖξω τὴν ἀπει-ρη εὐγνωμοσύνη μου;

— Δὲν ὑπάρχει λόγος, καλὲς μου Πανσέ.

— Δὲν θὰ τολμοῦσα ποτε νὰ σᾶς ζητήσω τὸ φόρεμα φτιαγμένο, κύριε Γιάννη-Τόνη. Γιὰ τὰ λουλούδια μόνο ἔλεγα, ποὺ σκε-πτόμουν νὰ τὰ τοποθετήσω μόνος μου.

— Ὅχι! τόσες τιμιμῶνες μεταξὺ μας, ἄξιε Πανσέ! εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ μπόρεσα νὰ σᾶς προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου. Μόνο νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε πὺς στὴν πρώτη στεναχώρια ποὺ θὰ σᾶς βρῇ, θάρρετε νὰ μὲ βρῆτε.

— Ὡ! ἀγαπητὲ δάσκαλε, πόσα δὲν σᾶς ὀφείλω! Ἡ καλοσύνη σας δὲν ἔχει ὅρια.

— Κάνετε γρήγορα τώρα, φίλε μου, ἂν θέλετε νὰ μὴν ἀργήσετε γιὰ τὴν τουα-λέττα τῆς Χρυσομπουμπούκας. Πάρτε τὸ κουτί ἔτσι ὅπως εἶναι κλεισμένο, δὲν εἶναι βαρὺ. Μὰ χρειάζεται προσοχή. Τὰ λου-λούδια μαζιοῦνται τόσο εὐκόλως!

— Χίλια εὐχαριστῶ κύριε Τόνη.

— Εἶμαι ταπεινὸς καὶ ἀρρωτισμένος δοῦλος σας.

Ἡ χαρὰ ἔγινε φτερά στὰ κουρασμένα πόδια τοῦ φτωχοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ κάνῃ γιὰ τέταρτη φορὰ τὸ μακρὸ δρόμο, χωρὶς νὰ σκέπτεται τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ γέλιο, ποὺ σὲ λίγο θ' ἀντάμειβε κάθε κόπο του.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΡΗΣ

ΚΛΩΣΣΟΠΟΥΛΑ

Τούτη μόλις τὴν αὐγὴ ἀπ' τ' αὐτὰ τοὺς ἔχουν βγῇ τὰ πουλάκια τὰ καίμενα κι' εἶναι τόσα δὲ μικρά, σὲ βελουδίνα φτερά κι' ὀλοκίτρινα ντυμένα

Κι' ἔχουν πρώτη τους δουλειά, μόλις βγοῦν τὰ πουλιά καὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου ἰδοῦναι, νὰ κοιτάξουν γιὰ φαγί, νὰ σκαλίσουν τὴ γῆ σκουληκάκια γιὰ νὰ βροῦν.

Καὶ ἡ κλώσσα, σὰν καλὴ μητερούλα, στὴν αὐλὴ περιπάτους τὰ πηγαίνει καί, σὰ τέτοια αὐτὴ σοφὴ, πὺς νὰ βροῖσκουν τροφὴ τὰ ὀδηγεῖ καὶ τὰ μὴθαίνει.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΟ!

'Αγαπητοί μου,

ΕΤΑ τη δημοσίευση της προηγούμενης Επιστολής μου, συναντήθηκα μ' ένα φίλο μας, που με κόνταξε μελαγχολικά και μου είπε:

— Σάν πολύ νερό ρίχνετε σήμερα στο κρασί μας!... Κι' εγώ που είχα τόσο ένθουσιασμό κι' ενόμιζα πως ή γενεά μας θα ιδή την 'Ιδανική Κοινωνία; Δεν πρέπει λοιπόν να είμαι σοσιαλιστής!

— Για ποιο λόγο; ρώτησα. 'Επειδή η γενεά σας δεν θα ιδή την 'Ιδανική Κοινωνία; ή επειδή δεν θα την ιδή καμιά;

— Και για τα δύο, μου αποκρίθηκε. 'Αφού ματαιοπονούμε;

— Ματαιοπονία δεν είναι να εργάζεται κανείς για μια καλύτερη ζωή. Φθάνει μόνο να ξέρη απάνω-κάτω τα όριά της, για να μην παρασύρεται από ελπίδες χιμαιρικές. Και πάντα μια καλύτερη ζωή θα την ιδή, αν όχι η γενεά σας, τουλάχιστο η άλλη.

— Βλέπετε λοιπόν; 'Εγώ θα ήθελα ό,τι γίνη να γίνη στις ημέρες μου, όσο ζω. Είθε μ' από πεθάνω...

— Γιατί μιχθήτω πυρί, ε; Αυτό είναι πολύ εγωϊστικό, και πολύ παράλογο! Δεν το λέει ούτ' εκείνος που κτίζει ένα σπίτι, ούτ' εκείνος που φυτεύει ένα δένδρο. Και θα το πη ένας που αγαπά το φτωχό λαό κι' επιδιώκει την ανύψωσή του; Πολλές φορές, εμείς κτίζουμε τα θεμέλια, που τα κτίσουν οι ερχόμενοι το παλάτι. Όπως άλλοτε κτίζουμε το παλάτι σε θεμέλια που τα κτίσαμε καμιάς χιμαιρικής. Έτσι είναι ο κόσμος, όπου οι άνθρωποι δεν είναι αθάνατοι. Δεν πρέπει να φανόμαστε μια προσπάθεια, επειδή δεν θα ιδούμε μεις τα αποτελέσματά της. Μπορείς παιδί μου, να είσαι σοσιαλιστής!

— Μα δεν είπατε πως η 'Ισότης, ή Δικαιοσύνη, ή 'Ελευθερία είναι πράγματα αδύνατα;

— Η τελεία 'Ισότης ναί, όχι όμως και κάποια σχετική. Παραδείγματος χάριν, σήμερα υπάρχουν φτωχοί που δεν έχουν να φάνε και πλούσιοι με πολλά δισεκατομμύρια. Να ένα άδικο πράγμα! Να γίνουν όλοι πλούσιοι ή να έχουν όλοι τα ίδια, είναι αδύνατο. Μπορεί όμως εξαιρετικά να λείψουν οι φτωχοί, οι γυμνοί, οι πεινασμένοι.

— Με ποιο τρόπο;

— Όχι βέβαια με τον μπολσεβικικό και με μια βίαιη ανατροπή. 'Αλλά με φρόνιμα μέτρα και βαθμωδόν. Κι' ιδες πόσα έγιναν ως τώρα, έτσι σιγά-σιγά και ήσυχα. 'Εχουμε ελάνηληρη εργατική νομοθεσία. Μ' αυτή, ή θέση του εργάτη στη σημερινή κοινωνία είναι πολύ διαφορετική

απ' ό,τι ήταν πρό εκατόν ή πενήντα έτών. 'Εχουν προσδιορισθί οι εργάσιμες ώρες, τα ήμερομίσθια, ή ηλικία άκομης των εργαζομένων, — παιδιά ανήλικα π.χ. δεν επιτρέπεται να εργάζονται, — κι' αναγνωρίζονται από το Κράτος τα εργατικά σωματεία. Με τον ίδιο τρόπο μπορεί να γίνουν κι' άλλα πολλά. Να τεθή άξια ένα όριο στις περιουσίες. Να μην επιτρέπεται να ηθασαυρίζη κανείς περισσότερ' από τόσα. Να μην επιτρέπεται να τσάφνη όλα στους συγγενείς του. Οι περιουσίες, μετά το θάνατο του ιδιοκτήτη, να περιέρχονται στο Κράτος. Καθώς και τα περισσά κέρδη των δι-αφόρων ιδιωτικών επιχειρήσεων. Κι' έτσι το Κράτος νάχη όλα τα μέσα για να αναλαμάνη αυτό την τροφή, την ένδυμασία, την κατοικία, τα απαραίτητα έξοδα κάθε φτωχού, με τη συμφωνία μόνο να εργάζεται όσο και όπου μπορεί. Επίσης κάθε γέρου απόμαχου, ανήλικου ορφανού, σκατά ή αρρώστου.

— Ναί! έκαμε ο φίλος μας που τα μάτια του έλαμψαν μια στιγμή. Αυτό θά-ταν καλό...

— Πολύ καλό. Θα έλειπαν οι φτωχοί, αλλά χωρίς να λείψουν κι' οι πλούσιοι, δηλαδή εκείνοι που με την άξια τους, με την ικανότητά τους, με την έκλεκτή εργα-σία τους, θα είχαν κάτι παραπάνω από τους άλλους. Όχι βέβαια δισεκατομμύρια, αλλά τα μέσα να ζούν σε κάπως καλύτερο σπίτι, να τρώνε και να ντύνονται καλύτερα. Γιατί αυτό δεν μπορεί να λείψη ποτέ. Είναι η ανισότης ή μάλλον το αποτέλεσμα της ανισότητος που τη θέλησε ή 'Ιδια ή Φύση, κάνοντας τον ένα έξυπνο και τον άλλο κουτό, τον ένα όμορφο και τον άλλο άσχημο. Ο έξυπνος, ο ικανός, ο άξιος, προσφέρει περισσότερ' από τον κουτό, τον ανίκανο, τον ανάξιο. Γίνεται γιατρός, επιστήμων, μηχανικός, εφευρέτης, συγγραφέας, ποιητής, ενώ ο άλλος μόλις μπορεί να σκουπίζη τους δρόμους. Δίκιο λοιπόν είναι ο πρώτος να χαίρεται, να πο-λαμδάνη περισσότερ' από τον άλλον. Η ισότης στη διαίτα, στη ζωή, στις απολαβές, που φαίνεται ή άκρα δικαιοσύνη, είναι, άμα το σκεφθούμε καλά, ή μεγαλύτερη άδικία. Όχταν δηλαδή, αν μπορούσε να γίνη, γιατί δεν θα γίνη ποτέ. Πώς είναι δυνατό να κάθεται στο ίδιο σπίτι, να κοιμάται, να τρώη, να ντύνεται το ίδιο ο 'Εδισσων πα-ραδείγματος χάριν ή ο Τολστόϊ, μ' ένα κα-θαριστή των υπονόμων;

— Φυσικά, συμφώνησε ο φίλος μας. Μα κι' ο καθαριστής των υπονόμων δεν είναι άνθρωπος;

— Ναί, άνθρωπος είναι! όχι όμως σαν τον 'Εδισσων! Κι' όταν λέγω «καθαριστής υπονόμων», έννοω εκείνον που δεν μπο-ρεί να κάμη άλλη δουλειά. Είναι χρήσι-μος κι' αυτός, κι' έχει κάθε δικαίωμα να ζή ανθρώπινα. Ο 'Εδισσων όμως κι' ο Τολστόϊ πρέπει να έχουν παρκαπάνω, γιατί

προσφέρουν περισσότερα στην Κοινωνία, στην 'Ανθρωπότητα.

— Μάλιστα. Δεν νομίζετε όμως πως όταν όλοι οι άνθρωποι θα ζούν ήσυχοι κι' έξασφαλισμένοι, και θα έχουν τα μέσα να σπουδάσουν το ίδιο, ο «καθαριστής των υπονόμων» θα έχη την ίδια ανάπτυξη με τον 'Εδισσων;

— Μα τότε δεν θα είναι πιά «καθαρι-στής υπονόμων»! Και για να γίνη αυτό, για να επέλθη ή πνευματική και ήθική νά πούμε εξίσωση των ανθρώπων, ξέρετε πό-σες χιλιάδες χρόνια πρέπει να περάσουν; 'Ωστε έχουμε καιρό να σκεφθούμε. Για την ώρα, ως αγαπούμε το λαό, ως συμπο-νούμε τους φτωχούς και τους άμαθεύς, και ως εργαζόμαστε για να λείψη ή φτώ-χεια από τον κόσμο και να λιγοστεύη ή άμαθεια. Είναι αρκετό!

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'. (Συνέχεια)

Ο Φρίτς κι' ο Φραγκίσκος μπήκαν από κει στο πρώτο δωμάτιο.

Μα ούτε αυτό, ούτε τίλλα δόλογυρα, δεν παρουσιάζαν καμιά άταξία. Τα έπιπλα ήταν στη θέση τους, άπεύρακτα. Οι έπι-δρομείς λοιπόν, όποιοι κι' αν ήταν, είχαν σεβασθί την έναέρια κατοικία. Γιατί δεν θα είχαν ιδή την πόρτα της σκάλας, στο βάθος του τελευταίου κάτω δωματίου. Μα ούτε ο κυκλικός εξώστης φαινόταν καθόλου από την αΐλη. 'Ακόμα κι' απ' την άκροδασιά δεν θα μπορούσε κανείς να τον διακρίνη μέσα στους πυκνούς κλώνους της μαγκιέρας, που τα τελευταία δώ-δεκα χρόνια είχε φουντώσει πολύ.

Σε λίγες στιγμές, ή Τζέννυ, ή Σου-ζάννα κι' ή Ντόλλ τριγύρισαν όλα εκείνα τα δωμάτια. Ενόμιζες πως ή κυρία Ζερ-μάττ και ή κυρία Ουόλστον τα είχαν συγυρίσει μόλις χθές. Κι' ύπηρχαν εκεί πάνω προμήθειες για μια εβδομάδα, παστά κρέατα, άλευρία, ρύζια, κονσέρβες, ποτά. 'Αλλά κανένας στην κατάσταση εκείνη δεν συλλογιζόταν τρόφιμα. 'Ο,τι τους άπασχολούσε ήταν ή έρημιά του Φαλκεν-χόρστ, καλοκαίρι καιρό, κι' ή φρικτή εκείνη λεηλασία της αΐλης και των κάτω δωματίων.

'Αμα γύρισαν στον εξώστη, ο Φρίτς κι' ο Τζών Μπλόκ σκαρφάλωσαν στους ψηλότερους κλώνους του δένδρου, για να ιδούν όσο μακρύτερα μπορούσαν.

Τίποτα ύποπτο δεν είδαν κατά το βορρά, ως το άκρωτήρι της Ψεύτικης-'Ελπίδας κι' ως το λόφο, όπου ήταν κτι-σμένο το Πρόσπεκτ — Χίλλ. 'Από κει και πέρα έκρυβαν τη θέα τα βουνά.

Κατά τη δύση, πέρ' από το κανάλι, άπλωνόταν ή έξοχή που την, έπότηζε το

ποταμάκι του Φάλκενχόρστ. Φαινόταν κι' αυτή έρημη κι' ήσυχη.

Κατά την ανατολή, άπλωνόταν ή θά-λασσα, ως το 'Ανατολικό 'Ακρωτήρι, που από πίσω του άνοιγόταν ο όρμος του Σιρία. Κανένα πανί στον όρίζοντα, καμ-μιά βάρκα στ' άκρογιάλι.

Κατά το νοτιά, το μάτι δεν μπορούσε να διακρίνη, σε άπόσταση μιας λεύγας, παρά την είσοδο του όρμου της Σιωτηρίας και τον βραχώδη λόφο που είχε μέσα του το Φελσενχάιμ. 'Αλλ' από την κατοικία αυτή και τα έξαρτήματά της δεν φαινόταν τίποτα. Μόνο οι κορυφές των δένδρων του κήπου και, πιο πέρα, μια γραμμή στιλπνή, άσπρη, που ήταν το ρέμμα των Τσακα-λιών.

Ο Φρίτς κι' ο Τζών Μπλόκ, με το κιάλι, που ο κ. Ζερμάττ άφινε πάντα στο Φαλκενχόρστ, κοίταξαν προ-σεκτικά κατά το Φελσεν-χάιμ και το άκρογιάλι. 'Αλλά δεν είδαν ψυχή. Θα έλεγε κανείς πως οι δυο οι-κογένειες δεν ήταν πιά στο νησί.

'Ισως οι έπιδρομείς τους είχαν οδηγήσει σε κάποιο από τα κτήματα της Γής της 'Επαγγελίας ή σε κα-νέν' άλλο μέρος της Νέας-'Ελβετίας. Κι' όταν ο Φρίτς κι' ο Τζών Μπλόκ, μετά την έπισκόπηση, ξανακατέ-βηκαν στον εξώστη, κι' εί-παν την ύποθεσή τους αυτή, ο πλοίαρχος Γκούλδ παρα-τήρησε:

— Οι έπιδρομείς αυτοί, όποιοι κι' αν είναι, θα ήλθαν από τη θάλασσα και μάλι-στα θα βγήκαν στον όρμο της Σιωτηρίας... 'Αλλά δεν είδαμε κανένα πλοίο, ούτε μεγάλο ούτε μικρό. Πρέ-πει λοιπόν να συμπεράνουμε πως ξανάφυγαν κι' ίσως πήραν μαζί τους...

Κανένας δεν έτόλμησε ναποκριθί στον πλοίαρχο Γκούλδ.

Όπωςόποτε, — κι' αυτό ήταν το πιο σοβαρό, — το Φελσενχάιμ δεν φαινόταν πιά κατοικημένο. 'Από το ύψος του δέν-δρου, δεν έδλεπον κανένα καπνό να πλα-νάζται επάνω από τις πρασινάδες του κή-που.

Τότε ο πλοίαρχος Γκούλδ εξέφρασε και την ύποψία μήπως οι δυο οικογένειες εί-χαν φύγει με τη θέλησή τους από το νησί, για να βρουν τους δικούς τους, αφού ο Σι-

ρίας δεν είχε φανή στην ώρισμένη έποχή.

— Και πως ρώτησε ο Φρίτς, που ήθελε νάχαλιάσει αυτή την έλπίδα.

— Με πλοίο που ήλθε έδω, άποκριθηκε ο πλοίαρχος, είτε από κεινα που μπορεί να έστειλε ή 'Αγγλία, είτε με άλλο, πε-ραστικό κατά τύχη...

Η ύπόθεση δεν ήταν όλως δόλου άπί-θανη. 'Υπήρχαν όμως τόσο σπουδαίοι λό-γοι για να πιστεύη κανείς το εναντίο!..

— Πώς τώρα να ιδούμε! είπε ο Φρίτς.

— Πώς! άποκριθηκε ο Φραγκίσκος.

'Αλλά τη στιγμή που ο πρώτος έτοιμα-ζόταν να κατεβή, ή Τζέννυ που έκοίταζε

«—Να κι' σημαία στο νησί!...» (Σελ. 229, στ. γ'.)

από τον εξώστη τον έσταμάτησε φωνάζοντας:

— Καπνός!.. Μου φαίνεται πως βλέπω καπνό επάνω από το Φελσενχάιμ!

Ο Φρίτς άρπαξε από τα χέρια της το κιάλι, το έβαλε στο μάτι του και κάμποση ώρα κοίταξε προσεκτικά κατά το νοτιά.

Ναί, ή Τζέννυ είχε δίκιο. Καπνός, που όλοένα γινόταν πυκνότερος, φαινόταν απάνω από τους βράχους που έκλειναν πίσω το Φελσενχάιμ.

— Είν' εκεί!.. Είν' εκεί! φώναξε ο Φραγκίσκος. Και τώρα έπρεπε ναμαστε κοντά τους!

Κανείς δεν άμφισβήτησε αυτή τη βεβαί-

ωση. Καθένας αισθανόταν τότε ανάγκη να ξαναπάρη έλπίδα, ώστε όλα ξεχάστησαν διαμιάς: κι' ή έρήμωση των περιγύρων του Φελσενχάιμ, κι' ή άκαταστασία της αΐλης του Φαλκενχόρστ, κι' ή άπουσία των κατοικιδίων, κι' ή καταστροφή του κάτω πατώματος.

'Αλλά γρήγορα άρχισαν να σκέπτονται ψυχρότερα, — ο πλοίαρχος Γκούλδ του-λάχιστο κι' ο Τζών Μπλόκ. Ο καπνός εκείνος μαρτυρούσε βέβαια πως το Φελσεν-χάιμ είχε όλοένα κατοίκους. 'Αλλά ποι-ούς; Κι' αν ήταν οι έπιδρομείς... 'Επρεπε λοιπόν να πλησιάσουν με τις μεγαλύτερες προφυλάξεις. 'Ισως μάλιστα το πιο φρόνιμο ήταν να μην άκολουθήσουν τη δεινδροστοι-χία που κατέβαινε ως το ρέμμα των Τσα-καλιών. Μές' από τα χωράφια, κρυβόμενοι όσο κι' όπου μπορούσαν, θα κατάφεραν ίσως να φθάσουν στο γεφύρι χωρίς να πα-ρατηρηθούν.

Έντωμεταξύ ή Τζέννυ είχε ξαναπάρει το κιάλι κι' έκοίταζε δόλογυρα. Και τη στιγμή που όλοι ήταν έτοιμοι να φύγουν:

— Να κι' ή σημαία στο νησί! του Καρχαρία! φώναξε. 'Απόδειξις ότι οι δυο οικογένειες είν' ακόμα έδω, ότι δεν έφυ-γαν από το νησί.

'Αλήθεια, δεν είχαν παρατηρήσει πρω-τύτερα την άσπρη και κόκκινη σημαία της Νέας-'Ελβετίας που έκυμάτιζε επάνω από το πυροβολείο του Καρχαρία. 'Αλλ' αυτό δεν έδινε τη βεβαιότητα πως οι δυο οι-κογένειες δεν είχαν φύγει. Η σημαία 'ς εκείνη τη θέση έκυμάτιζε πάντα. 'Εξαι-ρετα μπορούσε να είχαν φύγει όλοι και να την είχαν άρήσει εκεί...

Δεν θέλησαν να το συζητήσουν. Σε λίγο, στο Φελσενχάιμ, θα τα έξηγοσαν όλα.

— 'Εμπρός! εμπρός! έλεγε όλοένα ο Φραγκίσκος, διευθυνόμενος προς τη σκάλα (Έπεται συνέχεια)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Ε ν α τ ο

Μή ποτε παρ' κλαίοντα καθέζομενοι
γελώσωμεν, τοίς αὐτῶν ἀγαθοῖς, Κύον'
ἐπιτερόμενοι. (Θεόγγιν)

Ἄς μὴ γελοῦμε γιὰ τοῦ ἄλλου
τὴ θλίψη καὶ τὴ δυστυχία.
Μὲ τὴν περφόρεια τοῦ μεγάλου

Καὶ μὲ τοῦ πλούσιου τὴ δόξα
Ὡ, ἄς μὴ χτυποῦμε τὴ φτωχιά
Καρδιά. Στὴν ἄκρη ἐκεῖ τὰ τόξα

Τὰ βαφτισμένα μέσ' στοῦ μίσους,
Στὴν περιφρόνησιν! Καμιά
Φορὰ κανείς, πού ξέρει! Κι' ἴσως

Κι' ἐμεῖς σὺν κείνους, πού γελάμε,
Μπορεῖ, καὶ σὺν τῇ καλαμιά
Στὸ διάβα τοῦ βοριά, νὰ πᾶμε.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΑΙΝΕΘΕΝΤΑ* ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

7.

Περάσαμε χτες ξάχαρη τ' ωραίο τ' απόγεμά μας, Σηκώσαμε χτες στο γυαλό τόν κόκκινον αϊτό, Έμπηκαμε στη βάρκα μας κι' άργα με τάν κουτιά μας Μαζί μας τόν τραβούσαμε ψηλά, καμωρωτό.

Και τεντωνότανε ή κλωστή στού δειλινού τ' άγέρι Που άρχισε και δυνάμωσε στού πελαού τή σιγή Μά κι' ό αϊτός μας, βλέποντας πρωτόγνωρά του μέρη, Φαίνεται πως φοβήθηκε μή θαλασσοπνιγή.

Κι' ανήσυχος στά ύψη του δυό τουμπες ξάφνου κάνει, Σάν αλόγο άπ' τόν χαλινό του για νά λυτρωθή, Σπάει τήν κλωστή και πέταξε πιο περ' άπ' τόν λιμάνι Ζητώντας εις τάν γνώριμά του μέρη νά βρεθί.

Στρίβουμε τόν τιμόνι μας και πάμε πρός τήν ξέρα. Σ' έρημη άκτι τόν ηύραμε σ' ένα θάμνο πυκνό. Μά σήμερ' άν εδύωσσε, μέρα με τήν ημέρα 'Απ' αύριο θά τόν κάνωμε κι' αυτόν θαλασσινό.

Ξανθή Έλληνοπούλα

8.

Τά χρυσά άπογέματα σέ θεϊκή άρμονία Στους κάμπους τους άπέραντους κι' έκει στή γειτονιά Στού ήλιου τόν βασιλέμα μέσα στήν ηρεμία Βλέπω με τους χαρταετούς άσκέρι τά παιδιά.

Στού ήλιου τόν βασιλέμα άσκέρι αυτά πηγαίνουν Νά βασιλέψουν άετούς παιδιαστική χαρά Νά βλέπω τά πολύχρωμα χαρτιά που άνεβαίνουν Και σ' ούραον παναϊθριο πλανιόνται με ούρά.

Τά ρόδα τά άγριολούλουδα, τήν ώρα αυτήν άνθισνε Κι' άρώματα άράνταστα παντού σκορπούνε Μιά θεία ευωδιά.

Και τά παιδιά όπου κρατούν τους άετούς μεθύνη, Πηδούν φωνάζουν και γελούν μά ό ήλιος πούναε, Καλόμοιρα παιδιά.

Σείριος

(*) 'Ιδε άποτελέσματα και βραβεύ-όντα ποιήματα εις τόν προηγούμενον φύλλον.

9
'Απ' τόν άγέρα πάει ψηλά, εις ένα σπάγγο στηρηγμένος και λίγο μένει ορθός, ό χαρτινός μου άετός, άλλ' άπ' ενάντια πνοή πέφτει στή γή κατασχισμένος Πόσο μου μοιάζει, τού φτωχού, ό άγαπημένος μου άετός!

Γιατί κι' έμένα, ως άνθρωπου, τού νου μου τά φτερά είν' ίδια είν' ελαφρά, σάν χαρτίνα, σάν τ' άετού μου κινδυνεύουν, είναι κι' αυτά τά θλιβερά τού άνέμου τής ζωής παιχνίδια και στή κλωστή, που με τή ζωή με δίγει, δέν θαρρεύουν.

Γιατί είναι πολύ ευδραυστος ό σπάγγος τής ζωής τού ανθρώπου και μία στιγμή που θά' λεγα πως θά' μένα ψηλά, μία έλαφρότατη πνοή τού Χάρου τού άνθρωποκόπου με κατεβάζει ολόκληστον στά μαύρα και στά χαμηλά.

Γελλό Παιδί

10.

Ό Φοίβος τόν άρμα τόν χρυσό τραβούσε πρός τή δύση Κ' οι τέλευταίες άχτίδες του φωτίζανε τή γή. Τό βορειάδακι άορίνιζε ν' άγοκινά τή φύση, Χύνοντας βάλοσμο σ' αυτή για τού ήλιου τή πληγή.

Ένας άητός περήφανος άνέβαινε στά ούράνια, Ντυμένος με πολύχρωμα φανταχτερά φτερά. Φορούσε στο κεφάλι του τής δόξης τά στεφάνια Κι' έσερνε από πίσω του μία γιγαντένια ούρά.

Πές μου, άρχοντα περήφανε, κατακτητή τού αϊθέρα, Γιατί πετάς τόσο γοργά και ποιος σέ κυνηγά; Γιατί πετάς αδιάκοπα στο φύσημα τού άγέρα Και τού άπειρου τού διάστημα περνάς έτσι γοργά;

Τό βορειάδακι σταματά κι' ό άρχοντας λυπημένος Διπλώνει τής φτερούγες του, μαζώνει τήν ούρά. Γιατί, άρχοντα, σ' όπου έστεκες, 'στά ούράνια θροναίμενο; Σταμάτησες τόν πέταμα, δίπλωσες τήν ούρά;

Άρης

11
Πέταξε ό άητός και μαζί του παίρνει Τis ευχές παιδιών που ή καρδιά τους στέρνει Τρεχάματα, φωνές και χαρές μεθύσει, Γιόμιο' ή έρημιά γέλια παιδιαστικά

Μ' άξαφν' ό άητός σάν άποσταμένος, Γέρνει σιγαλά, πέφτει πληγωμένος.

Έφυγαν τά γέλια, όλη χαροπή, Γιόμιο' ή έρημιά νέκρας σιωπή.

Χάρτινος άετός, χαρτινες έλπίδες, Χαρά ψεύτρα που σκορπά πρόσκαιρες άχτίδες. Έθνική 'Αναγέννησις

12

Πόσο ψηλά σηκώνεται στο πρώτο άνέβασμά του Έκει που δέν άνέβηκε, μά ούτε θ' άνεβή Τό πόδι τού ανθρώπου, μά πέφτει ξάφνου κάτω σάν ή όρμη τόν πληγώσε τ' άνέμου ή βωβή.

Ευτυχισμένες έζησες, άητέ μου, σέ μία μέρα στιγμές και σ' όλην περιήφανε στόν ξάστερο ούρανό, όσο νά σ' εύρη ό χαλασμός τί κριμα, στόν άέρα άπ' τή χαρά τού δειλινού ως τ' άλλο τόν πουρνό.

Άχ! πόσο τήν έπόθυσα, άητέ μου, τή ζωή σου! 'Ηθελα σάν και σέναγε νά γεννηθώ κι' έγώ ένα πρωί σάν όνειρο, με τήν ώραία όρμη σου και τ' άλλο νά μή ζω.

Ρεϊκι τής Διμονοθάλασσας

Ο ΑΥΓΟΛΟΓΟΣ ΜΑΣ

Ό αυγόλογος μας ήταν ός ό γδοήντα χρόνον άνθρωπος, κοντό, μαζεμένος, κόκκινος, με μακρά άσπρα γένεια, βρώμικα και μπρο-δεμένα, με γαλάζια μικρά μάτια που άνοιγοκλειούσαν και με πονη-ροτάτο βλέμμα.

Πρόβαινε κάθε πρωί από τόν ίδιο μονοπάτι, σέροντας βαμνά τά σκονισμένα παπούτσια του, και κρατώντας πάντα ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο αυγά στο άριστερό του χέρι κι' ένα ραβδί στο δεξιό του, για νά βοηθήσει στο περπά-τημα. 'Η φωνή του ήταν βραχνή κι' έβγαίνει με κόπο.

Στά νείατά του ήταν καλόγερος, μά έπειτα που άρχισε νά γεράζει, βαρέθηκε αυτή τή μονότονη ζωή κι' έπροτίμησε νά γίνη αυγόλογος. 'Από τότε γυρίζει άκούραστα από τά ξημερώματα ως τόν βράδυ άργά, από ένα χωριό εις άλλο και κάποτε - κάποτε πήγαινε και στήν πόλη, για νά βγάλει καμιά δεκάρα πάρα πάνω.

— Δέ βαριέσαι, καίμενε, τού έλεγα, νά σέργεσαι ίσαμε τή χώρα μόλο τούτο τόν ήλιο και νά καταπίνης

τόση κόπνη για μία δεκάρα, δύο τό πολ';
— Όσκιε, έγώ που με βλέπεις έχω καρδιά νά πάω ίσαμε τήν άκρη τού κόσμου για μία δεκάρα! Προχτές που ήμουν στήν έρεχή και μιλούσα με τούς χωριάτες έμια κατά τύχη πώς ό αυγόλο-γος μας πέθανε από γρίπη.

Καπνός

Η ΚΑΤΑΒΥΘ' ΞΜΕΝΗ ΛΥΡΑ

Μακρύα τού κόσμου, σ' ένα διά-σος, είναι μία βαθεία λίμνη, που στόν πυθμένα της βρίσκεται μία χρυσή λύρα και όποιος μπορέσει νά τήν κρούση, έχει πιο μεγάλη δύναμη κι' από τούς Βασιλείς. Πολλοί πάνε για νά βρουν τόν μαγευτικό εκείνο δάσος με τή με-λωδική λύρα, άλλα όλοι χάνονται στο δρόμο. Μόνο κάθε εκατό χρόνια βρίσκεται κανένας που μπορέι νά τήν βγάλει και νά τήν κρούση.

Μιά λοιπόν από αυτές τις εκα-τονταετηρίδες, δύο νέοι, ό Γκαίτε και ό Σίλλερ, έτυχε νά συναντη-θούν στήν όλη της λίμνης και νά δούν τή χρυσή λύρα στο βυθό. Τά ώραία μάτια τού Γκαίτε βγάλανε φωτιές. 'Ο Σίλλερ, άπ' ού άνοιξε τά χέρια του, έπεσε πρώτος στή λίμνη. Σέ λίγο τόν μιμήθηκε και ό Γκαίτε.

Όταν άνεβήκανε, κρατούσανε και οι δύο μαζί τή λύρα και πρώ-τος ό Γκαίτε έκρουσε τις χορδές της. Θέοι α μ υ σ ι κ ή άντήχησε τότε στο μαγευτικό δάσος και δι-αδόθηκε παντού... Έκπληκτοι άκούγανε οι άνθρωποι τήν μου-σική, χωρίς νά μπορούν νά πούν ποιός άπ' τούς δυό παίζει καλύ-τερα. 'Απ' ού τελείωσαν οι νέοι τή λυρωδία τους, πετάξανε μαζί με τούς βρόχους τή λύρα στήν θά-λασσα, κι' ή λύρα έπεσε πάλι στήν ώραία λίμνη, στο μυστηριώδες δάσος...

Έκ τού Γερμανικού.
Νύμφη τού Κιθαρώδωνος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό πρώτος: — Έμένα ό παπούς μου είναι 100 έτών.

Ό δεύτερος: — ό δικός μου είναι 102!

Ό τρίτος: — Τί λέτε! 'Ο δικός μου, άν ζούσε, θά ήταν 126.

Έστάλη από τόν Κορφατόπουλο

Ό Τοτός, βλέποντας ξαπλω-μένο στο δρόμο ένα μεθυμένο φωνάζει:

— Μαμμά, αυτός ό άνθρωπος φώ-φησε!

(Γεγονός.)
Έστάλη από τόν Δοξ. Έλληνόπουλο

Ό Νίκος θυμωμένος: — Μά είσαι γάιδαρος

Ό Τάνης: — 'Ε, άφού είμαι άδελφός σου, μπορεί νά είμαι κι' έγώ.

Έστάλη από τόν Καλαματιανό Λουλουδι

Έυχάριστο καρκαίρι περνούν οι έροδιαφό-μενοι με λόμους τής 'Διασάσεως'.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ',
'Αθήναι. 15' Ιουνίου 1921

Τό βιβλίον τής δ. Μαρκέτου 'Διη-γήματα και Σκέψεις' πλησιάζει νά έκταλινθ. Έπάρχουν όμως και αντί-τιπα σέ κατώτερο χαρτί, που άντ 5, τιμώνται μόνο 3. Όσοι θέλουν, είτε από αυτί, είτε από τά διήγη που μέ-νουν καλά τών δ' άρχικών μπορούν νά στείλουν στο γραφείο μου τόν αντίτιπο με τή διεύθυνσή τους, καθώς και 50 λεπτά για ταχυδρομική.

Έγινε μία τροποποίηση στήν άγ-ρεύεσα ήδη έκδοση τής δ. Μαριέττας Γιαννοπούλου: 'Ο 'Οράτος θά έκδοθί σέ δύο τόμους. Τό πρώτο θά περιέχί τούς προλόγους τού κ. Δε-Βιάζη και τή μεταφραστική, τήν βιογραφία τού 'Ορατίου και τήν Ποιητική Τέχνη με τις σημειώσεις της. Τό δεύτερο θά πε-ριέχί τις δύο 'Επιστολές τού ποιητού κατ' όσον τήν περιήγη 'Εκτονταετη-ρική 'Υμνο (Carmen Seculare) με τις σχετικές πηλ σημειώσεις. Τ πρώτο τόμο θά είναι έτοιμο σέ τρεις μέρες και τόν καθένα θά τιμωται 1 δραχμή. Αυτά νά έχετε υπ' όψει όστι θέλετε νά παραγγείλετε, είτε σέ μένα, είτε άπ' ευθείας στή δ. Γιαννοπούλου (στή Ζά-κυνθο) τόν χρησιμότατο βιβλίον

Χαίρω πολύ, Καλαματιανό Λου-λουδι, που έγινε αϊτία νά συνδράξω τήσο με δυό καλά παιδιά και νά αι-σθανθώ τόν άρωτό κι' έπ'ό αισθη αττής ελπίδας. 'Ο κ. καθηγητής γράφει έτσι, γιατί νομίζει ότι ή δημοτική γλώσσα είναι αυτή, στήν όποία μετέφρασε ό 'Ιλιος, για δείγμα, τόν κομμάτι εκείνον μέ τούς 'Εκτονταετηρικούς πόνους, κι' αυτί, πολλοί θά συμμορφωθούν με τή συμβουλή και... πολύ καλά θά πά, τόν ξεπλάθω σου!

Α, 'Ιππότα τών 'Αστέρων, τί νά σου πώ! Δέν φανταζόμουν, ότι ό αν μου προτείνουν ένα ψευδώνυμο, πρέπει νά τόν διασάξω κι' άποζη, για νά ιδώ τί θγάνει. Τ' διδάσκαλ μόνο, ό α, όπως θά όλος ό κόσμος. Έπειτα, αυτό μπο-ρέι νά είναι και σύμπτωση. Όπως κι' ένα άλλο ψ' υδώνυμο π' υ έχω, — και σ' ού τώρα μ' έκαμες νά τ' προσέξω, — που διασάξω άνάποδα, λέει 'ελίαι'.

Έστειλα, Κόμμα τού Έλλησπόντου και χαίτω πολύ για τή γνωριμία. 'Ω, πολύ καί ά θυμάι τόν μπαμπά σου, τόν παλινό μου θάμα τόν Γενναίο που τού σέ νω πολλά χαιρετίσματα. Όσο για τόν 'Εάδελφό σου, ένα ποι-ημά του τού δημοσιεύει και φέτος.

Αλλά δέν έλαβα άλλο του ίπ' ό Πα-ρίσι. Σού γ' άρει καμιά φορά. Στο ό αϊό τού γράμμα, ό 'Αμύ-ραιος μου έσωκλείει κι' αυτό τόν ποι-ημάτι για μένα!

Δροσά.
Στο κα' οκαιριού τή ζέση

Έξοχα βόσκεις δροσί Τή Διάπλα αν διαβάξης

Και τούς τόμους της συγχά. Τόν ευχαριστώ πολύ και περιμένω

ψυχή. 'Αμ' ή φίλη σου που ένθουσι-σθηκε από τήν όμιλία σας κι' είτε πώς κι' αυτή θά γίνη συνδρομητρια μου. Πές της πώς τήν περιμένω.

Νά κι' άλλ' έμεταλλικός, που άρρεσε πιά τόν Σχολείο, τόν θραύει, τούς συμβαθιτάς του, τούς καθηγητάς του, και 'ετραβή μονωμένος, τόν δρόμο τής κινούργας ζωής. Και τώρα που βρί-καται στα πρόθυρα τής 'Ακαδημίας, θεωρεί χρέος νά στείλ' σέ μένα, στήν αλιόχρονη μ' άποτελεσματική του θα-σκάλα, ένα εγκάρδιο χαιρετισμό. Εί-ναι ό φίλος μου Μιχαήλ Σαμαράς που τόν ευχαριστώ και τόν συγχάρο.

«Πηνειό», έφημερίδα τού όμνώνμου λαρτινίου Συλλόγου, διευθύν' ό Δ. ο-σοιστίλιδά τ' όρος Α', χρονιά Α' άρ-θ-μός 11. Χειρόγραφο έφημεριδούλα, μά κομψή και καθαρή σάν τυπωμένη! 'Πομ νή που σου τήν έχω, αυτά τά παιδιά! Χρυσάνουν άκόμα και τόν τι-τίο.

Ναι, συμβαίνει νάπ τί, 'Ανθ' Αάρ-νης, παιδιά μικρά; ήλικίας νάχλινουν νά διαβάζουν άσχημα πρίγματα (λαϊκά περιόδια, λαϊκά μυθιστορήματα, και νά μή βρίσκουν έπειτα γούστο «στο άρωτό που είναι και ήθικό». Αλλά όλες οι καλές οικογένειες άναρ φωνά τ' αυτιά τους με 'ατάλληλα αναγνώ-σματα και προπάντων με 'Διήγημα'. Για τά χιμμάτια σου δέν ξέρω τίποτα ακόμη. Τήν ήλι ία σου θά τή σημειώσω στήν Συλογή σου άν τόν θυμηθώ, όταν θά ξαναπέση σά χέρι μ' υ. Γιατί τώρα είναι άδύ ατο νά ψάξω.

Σε συγχάω, 'Ηρωϊκή Τσολι, που πήρες 'όν άνώτερο βαθμό 'όλο τόν Σχο-λείο. 'Η καίμενη ή γιαγιά, ή δεύτερη ημέρα σου! Πώς θά χαίροταν, άν ζο σε τώρα! Αλλά τί νά γίν'η! 'Ο θεός θέλησε νά χ'ίσσε νωρίς τήν πολ-υτιμη αυτή γειγ ά. Νάχστε τήν ευχή τή.

Χάρηκα πολύ γι' αυτά τού γράφεις. Κέρβερα. Φυσικά, όταν ή συμπαθη-τική σου άκουσαν τόν καθηγητή σας νά λή όει όκ ό χρόν ά ήταν συνδρομη-τής; που και νά τούς συνιστ' νά γίνουν κι' αυτί, πολλοί θά συμμορφωθούν με τή συμβουλή και... πολύ καλά θά πά, τόν ξεπλάθω σου!

Α, 'Ιππότα τών 'Αστέρων, τί νά σου πώ! Δέν φανταζόμουν, ότι ό αν μου προτείνουν ένα ψευδώνυμο, πρέπει νά τόν διασάξω κι' άποζη, για νά ιδώ τί θγάνει. Τ' διδάσκαλ μόνο, ό α, όπως θά όλος ό κόσμος. Έπειτα, αυτό μπο-ρέι νά είναι και σύμπτωση. Όπως κι' ένα άλλο ψ' υδώνυμο π' υ έχω, — και σ' ού τώρα μ' έκαμες νά τ' προσέξω, — που διασάξω άνάποδα, λέει 'ελίαι'.

Έστειλα, Κόμμα τού Έλλησπόντου και χαίτω πολύ για τή γνωριμία. 'Ω, πολύ καί ά θυμάι τόν μπαμπά σου, τόν παλινό μου θάμα τόν Γενναίο που τού σέ νω πολλά χαιρετίσματα. Όσο για τόν 'Εάδελφό σου, ένα ποι-ημά του τού δημοσιεύει και φέτος.

Αλλά δέν έλαβα άλλο του ίπ' ό Πα-ρίσι. Σού γ' άρει καμιά φορά. Στο ό αϊό τού γράμμα, ό 'Αμύ-ραιος μου έσωκλείει κι' αυτό τόν ποι-ημάτι για μένα!

Δροσά.
Στο κα' οκαιριού τή ζέση

Έξοχα βόσκεις δροσί Τή Διάπλα αν διαβάξης

Και τούς τόμους της συγχά.

νά μου γράψ' κι' έσέινω που δέν τού επέτρεψε ό χώρος.

Όράας έπιστολός μου 'εστειλ' αν αυτήν τήν έβ' ομάδα κι' οι έξής: Σμα-ραχδένα, Καρνοθαύστη, Μεταγχο-λικός Σεντινέλιος, Ραδάμανθς, Κορφατόπουλο, Δήμος Πόνης, Ρό-δον τής Χίου, Υπερήφανος 'Ελλη, Μυροβόλον 'Ιον, 'Ιωάννα Βάνα, Μαμαρογγή τών 'Αστέρων, 'Ανεμώνη Καλαριά, Πτερωτή Καρδιά, Βεα-τροίκη, Πνευματικός 'Εογίτης, 'Α-γνή Μακεδονοπούλα, Λουλούδι τής Καρδιάς, Γοδαλή Αδούλια, και 'Εθνική 'Ενότης. — Έξέτελεσα τας παραγγελίας των και τούς ευχαριστώ όλους για τά καλά των λόγια, ξεπα-θώματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Αυτήν τήν εβδομάδα έλαβα τά έξή: — 'Η βασίλισσα τής Νύχτας'. — 'Αδύ ή 'ελαίωνα'. — 'Οι έξ τυφλοί'. — 'Τριαντάφυλλο'. — 'Μιά πεταλούδα πείζει'. — 'Νυκ-τερινή' περιπέτεια'. — 'Από τόν 'Ημερολόγιό μου' κλπ. — 'Μά χονιόμην βραδιά'. — 'Μά φάρος'. — 'Στήν 'Αρσίση'. — 'Αντίθεση'. — 'Σατυρικά Σκί-τα'. — 'Ο τοελλίς'. — 'Η Κύπρος'. — 'Τα ποτελέσματα μιās έκδρομής'. — 'Η κρίση τού τυ-φλού'. — 'Τό πρώτο ξυπνητήρι μου' κλπ. — 'Αγνώστος'. — 'Σκίτσος' κλπ. — 'Ραντισμοφροβία'. — 'Α' Αντεκού στή βάλποσα'. — 'Ζωή'. — 'Στήν Πατοδία'. — 'Τι ώρα είναι;'. — 'Τό πάθημά μου'. κλπ. — 'Η καλή συνταγή'. — 'Στήν ταρτίνα'. — 'Μιά γρη-οβία κλπ. — 'Ο Μανδύης και ή Κυρά'. — 'Σιωπηλές συμμεις' κλπ. — 'Η βαρκούλα'. — 'Ευδίαθεσία' κλπ. — 'Σέ κάποιον ήχο' κλπ. — 'Η φωτιά' κλπ. — 'Ο άνδρωπος με τά πολλά επαγγέλματα'. — 'Γύρισμα με φρέικη'. — 'Ελεήστε, Χριστιαν-οί' κλπ. — 'Φιλόσοφος και Πιδή-κος'. — 'Κλέφτης και Παπός' κλπ. — 'Πάν μέτρο' άρσιον'. — 'Τό φονερό όπυλο' κλπ. — 'Ουά ύπνου' κλπ. — Παιδικά Πνεύματα.

Κοιτιή τών προηγούμενων Σε-λίδων, (27ον και 28ον). — 'Ανά-στασης βορρούλα'. 'Η ποιητική διά-θεση είναι ζωική. Κι' ή προσπάθεια για μία καλλιτεχνική, νωτεροστική κατασκευή σίχου, όλοφάνερη. Αλλά πολλές άνωμαλίες στήν έκφραση, πολλές δυσκολίες που δέν κατενι-κήθησαν. — 'Η Σκλόπη σωπαίνει'. Για τόν Σείρο είπαμ πολλές φορές.

Περίεργο 'Ιω; θά φα ή πως ένα παιδί που τόσο διατρέπει φέτος; στή Σελίδα μας, δέν ήλθε σέ άνάλογη θέση τούς τελευτάους διαγωνισμούς μας. Αλλά πρέπει νά θυμηθούμε πως οι Διαγωνισμοί ήσαν πεινιστοι κι' από χρόν σέ χρόν τά παιδιά προσοδεύον σημαντικά. Κι' εν' άλλο άκόμα: διήγημα ή ποίημα για διαγωνισμό είναι κάτι 'κατά παραγ-γέλια'. Κι' υπάχουν πολλοί που είναι άδύνατο νά γράψουν καλά όταν τούς δόσης ένα θέμα, όταν τούς περιορίσης σ' ένα σχέδιο. — 'Προϊόν'. Γοργό ύφος, καλή παρα-τήρηση, από τά καλά κομμάτια.

— 'Η καμαρούλα μου'. — 'Από και τυφροπό ποιητάκι'. 'Αγγίζει τήν

καρδιά χωρίς πολλές αξιώσεις. — 'Στήν 'Ελπίδα'. Κάποτε ή Τυ, ερή τήν κακομεταχειρίσθηκε. 'Η Μα-ριική Σελήνη θέλησε νά τήν επε-ρασιόσθ. Κόι τής είπα μινικά καλά λόγια, από εκείνα που ή έλ-πίδα τάκνει συνά.

Στό προηγούμενο φύλλο, καθώς και στο σημερινό, άφηνούν οι 'χαρ-ταετοί'. Έδημοσίευσά έξη βραβευ-μένους μαζί κι' άλλους τόσους έπαι-νεμένους, προπάντων νά νά συγ-κρίνετε και νά ιδήτε πώς κρίνω σ'ους διαγωνισμούς. Στο χηματίσω πως πολλά άπ' αυτά τά ποιημά-τια θά σ'α φάνηκαν άνώτερα, τε-χνικώτερα, άριστοτεχνικώτερα στή σκέψη και στή γλώσσα από εκείνα που πήρε άπ' ά βραβείο. Κι' όμως προσέξτε, αυτό ήσαν τόν καλύτερο. Τό πιο έβριστο, τόν πιο καλοσχεδια-σμένο, τόν πιο όπλο, έντελώς παι-δικό, έντελώς κατάλληλο για τόν σκοπό μας. 'Εκπληρώί όλους τούς όρους και περισσότερο από κάθε άλλο. Σας τόν είπα και στήν κρίση, άλλα τώρα τόν βλέπετε και μόνοι σας. Προσθέτω, ότι ίσοδύναμα με τά σημερινά είναι κι' άλλα έπαινε-μένα. Π.χ. τής Μεγάλης 'Ελλάδος, όραότατο. Αλλά δέν μπορούσα νά τά δημοσιεύω και όλα! — 'Από τά άπρόοπτα. Περιογραφή με ψευδώ-νυμα, κατά τήν περίφημα έλλογο-σάγνινα τού 'Αναίνα. 'Αρκετά καλή. — 'Επειτα από τόν 'Ηλιοθα-σίκεμα. Καλή ζωγραφία με μερι-κές πολύ ζωηρές πινελές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

[Ουδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή ά-νανοεύται, άν δέν συνοδεύεται όπο τού δικαιώματος, δρ. 2. Τά έγκρινόμενα ή άνανοεύμενα ίσχύουν μέχρι τής 30 Νο-εμβρίου 1921. Όσα συνοδεύονται από Α' άνηκουν εις άγόρια και όσα από Κ εις κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Βασίλειος Βουχαροτόντης, ά. (:=X). Έλλη-νικό 'Ονειρο, ά. (ΙΑ). 'Ανθισμένο Μονοπάτι, κ. (Μ Σ). 'Αλύρωτη Πατίδα, κ. (ΠΚ). Ρεϊκι, ά. (ΔΔ). Θάρας, ά. (ΙΑ). 'Ισάρι, κ. (ΙΑ). 'Ανοϊάτικη Βραδιά, ά. (:) 'Ηλιο-λάτρη, ά. (ΒΠ). Πολυβότης, ά. (Ν Σ). Δοξασμένο Είκοσιένα, ά. (ΠΣ). Γιώργος Γελαστός, ά. (ΠΠ). 'Αφελής Καστανούλα, κ. (:=). Σαραβόζυλο, ά. (ΙΚ). Καπετάν Καούδης, ά. (:=). Κρουφγκιάδι, ά. (ΚΚ). Καρδινάκ, ά. (ΣΚ). Χαλα-σμός Κόσμου, ά. (:=) Μιχαήλ 'Αγγελος, ά. (ΙΑ). Μυστηριώδης, ά. (:=). Φούριον Κερκύρας κ. (:=). Μαρκένο Τρι-αντάφυλλο, κ. (:=). 'Ιανός, ά. (ΓΖ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 8 τόν πολύ προτάσεις λεπ. 5. Διά 1 τής περιλήπτον λεπτά 10 ή λέξεις: Μ. Μ. επιθυμούν ανταλλάξουν: ή 'Ανεμώνη με Χρυσήν 'Ακτινα, 'Αγνήν Μακεδονογ., Κορνοθαύστην Αϊζαν, Βελουδ, Τριαντάφ., Μικράν 'Αριστοκράτ., Τριαντάφυλλοιαν. — ή Καλαμιά με Ροδ. Αδούλιαν Πετα-χτήν Κονκίτιαν, Παναγ. τών Ρό-δων, Λάμνη τής 'Αρετής, 'Ηρωϊδα Έλληνοπούλαν, Λακωνοστάτην. — ό Μισομηδονός 'Ασθη με Σώρα Δεξινέβ. — ή 'Αφελής Καστανούλα με Φοίντον, Σβέντον, 'Αφελή Γυμ-νασίοπαδα, Καλαματ, Λουλούδι, 'Αφελή Καρδιά. — ό 'Γιός τής 'Ελ-λάδος με 'Ιερίαν τ. Πόνου, 'Υπε-

οήφ. Κορητικοπούλα, Δούλ. τ. Καρδ. Πανελ. "Ελπίδα, Πτερ. Καρδιά. Δοσοσταλίδας, Φάουσι, Γιουνίτες, Ρεζεντά, "Επαύλορη, Σατανάν—δ Τσίρος με Ροδόδακτ. Αύγουλα, Σοφία Δαμολίν, Πτερ. Διαβολάκι, Ντολορές, Δίωπον, Πέγκροφ, "Ιδανισμόν, Σατανάν—δ Προΐκην τής Ουαλλίας με Ροδόδακτ. Αύγουλα, Καστ. Ποιγνίσινα, Τριανταφυλλένια—τὸ Πειραϊκὸν Διαβολάκι με Μίς Σίμν, Κυρὰ Φροσύνη, "Ιδανισμόν, Παρβάτην, "Αφρικάνα—η "Ανοιξιάνικη Βραδύα με Κόρην τοῦ Αἰθιόπ, Μπετόδε, "Ανατέλ. Δόξαν, Καλαματιανὸν Δ. νουδὶ—τὸ Ἀγοροκόριτσο με "Ανοικτόκαρδον, Μπούζον, "Ανθρωπον, Φάουσι, Πέγκροφ, Κολύβριον, Φάουσι, "Αμάραντον, Μίρκαν, "Αγρωσιον, "Αόρατον, Καπνίν—η "Αγνή Μακεδονοπούλα με Χουσομαλ. τῶν Σκραίων, Ροδόδακτ. Αύγουλα, Σοφ. Δαμολίν, Χανουμάκι, Βεατρικήν, Ντολορές, Πειραϊκὴν Χερσόνησον—τὸ "Αφελὴς Γυμνασιόπαις με Κόρην τ. Αἰθιό., Δούλ. τ. Καρδ. Μικρ. Τραλαλά, Πειραϊκὸν Διαβολ. Σπουργίτην, Φάουσι—η Ροδαλὴ Αύγουλα με Μενεξεδ. Μπουκετάκι, "Αθερόστομ., "Ηχώ, Λαρις, Γαῖδουράγκαθο, Κωνσταντινουπολιτάνι—δ Προΐκην Δακάο με Τρελ. Χορευτοίαν, Κυρὰ Φροσύνην, Τρελλὴν Χωριανοπούλαν, Ντολορές, Σκανδαλιάραν, Μπίκαν, Ζαῖραν, "Ελλην—η "Εθνικὴ "Αμύνα με Χανουμάκι, Δοσοσταλίδας, Σανθὴν Φοῖβην—δ Μυστηριώδης "Ιππότης, με Σατανάν. "Ιππότ. τ. "Αστέρ., Κωνσταντινουπολιτάνι, Καμῆλιαν, Μεγ. "Ιδαν—η Μπίκα με Χανουμάκι Χίρνι τ. Μπιζανίου, Καστανὴν Κορητικοπούλαν.

"Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς. Φιλόρημον (σὲ συγχάρις) ἔσ εἰς αὐτὴν γράφω μου τώρα πῶς συχνά "Ιππόλυτον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) ναι, περιμένω, γιατί γρίψες ὥρατια) Γεωργ. Η. Ρ. (δὲν μὲν χρῆσι μένουν) εἶναι μεταφρασμένα σὲ γλῶσσα ἀκρίταλῃ η) "Απελευθ. "Ελλάδα, (ὅχι σ' αὐτὲς τῆς "Ασκήσεως δὲν τρεῖται ἡ ὀρθογραφία) "Ιωνικὸν Οὐδανὸν (ἔχει καλῶς) "Ιδανισμόν (ὁ ἄρτος) ἀπὸ πρῆπει νὰ γίνῃ, νὰ τὴν κάμῃ) Πραγματικότητα (καλὰ) "Απεραντὴν Γαλήνην (ὅχι, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐγκρίνω) Φοῖβιον (ἔστειλα ἐκ νέου) Νέδωνα (ἔστειλα) ναι, σὲ 310 Γαλλ. Παίγνιον, ἡ συλλογὴ τὸ πρῆπει νὰ γίνῃ γδ) Μελαγρὸ Σκαλιωτάκι (δὲν ἀμφισβῆλλω πῶς ὁ βαθμὸς σου θὰ εἶναι λαμπρὸς) "Αθῶνα (πὺς βρῖσκεται τώρα στὴν Μικρὰ Ἀσίαν, στρατιωτῆς τῆς πατρίδος!) Μυροβόλον "Ιωνίαν (καλὴ διασκέδαση, μὴ με ξεχνᾷς κ' ἀπὸ κεῖ) "Ανθισμένην "Ανοιξίν (καμὲς πολὺ καλὰ) αἱ καταγγελλίαι μὲν χρησιμεύουν ἀλλὰ δὲν μιλῶ γιὰ ὅλες) Σκόρπια Φύλλα (ὅχι δὲ! τὸ γράμμά σου τὸ βρῖσκω ευαγγέλιον καὶ χωρὶς ἀδῆ) "Ιωνικὸν "Αστέρα (περιεργὸ νὰ μὴν πιστεύῃς τὰ φαντάσματα καὶ νὰ νομίζῃς, ὅτι σὲ περικυκλώνουν βλαπτικὰ ἀπὸ πράγματα ἀνύπρκτα) Μικρὸν Μετανάστην (ἔχει καλῶς γι' αὐτὸν τὸν πλαστογράφο θὰ γράφω σὲ ἐπόμενον) "Ιδιώδης Δημοκρατίαν (σὲ συγχάρις τὸ ἔστειλα) "Ανθρωπὸν, Γορίλλαν (μπορεῖς νὰ μὲν τίς στείλῃς μὲν χρησιμεύουν)

Φιρὴν (ἔχει καλῶς) Κολύβριον (ἔτσι ἔκα αὐτὸ, ἀλλὰ ἔπαυσα, γιατί ὅλοι οἱ ἐγκρινόμενοι ἔχουν ἀξιώσεις νὰ δημοσεύθουν, πὺς ἦταν ἀδύνατο) "Ανθος "Ελαίας (ἔστειλα) χαίρετίσματα στὴν Αἰολικὴν Αἶδρα) Σουλιατοπύλαν (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωμίαν) γράφω μου σὲν τὸν ἀδελφὸ σου) Λιποτάτην, Γλαυκὸν, Υἱὸν τῆς Ἑλλάδος, Τσίρον, Μακεδ. "Ιδεώδες, Πτερωτὴν Καρδιάκ, Πάτερ "Ησυχον, Σμυρν. Κώνωπα, Μεσομβριον "Αστέρα κτλ. κτλ. Νιαγάραν, Μικρὸν Τζόκεϋ, Μαχάωνα, Τιμημένο Φλάμπουρο, Μάγον Λιτωρῆν, Νέον Βολταίρον (σὲν εὐ αριστὸ πολὺ, καλῶς; καὶ τοὺς οἰκέτους Συλλόγους, γιὰ τὸ ξεσπάδιμα) Μυστηριώδης "Ιππότης, Σπινθηρὰ τῆς "Ελευθερίας, "Αλέξ. Λ. "Αργ., "Αφελὴ Καστανιούλαν, Γ.Λ. Ματζουρ. Δημ. Παῖτην, "Ηλιολάττην, Ποθήκη τῆς Οὐαλλίας, Δοξομένο Εἰκοσιένα, "Αγαθὸν Διάβολον, Ρίγαν Φεραῖον. "Αλύτρωτον "Ελληνα (ἔστειλα)

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14ην "Ιουνίου, θάπαντίσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 196ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19ης "Αυγούστου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐὰν ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιεύσῃς ὅπως καὶ τῶν προηγούμενων φυλλαδίων.

430. Δεξιόγρως
Εἶμαι λέξις τῆς κοινῆς
Γράμμα γαλλικὸν τὸ πρῶτον
Τέλλο μὲν θὰ αἰσθανθῇς,
"Αν ἀπὸ τοῦ συνόλου μου,
Λύτα μου, πολὺ γενηθῇς.
"Εστὶν ὑπὸ τῆς Μεγάλης "Ελλάδος

431. Στοιχειόγρως
"Σ ὅλο τοῦ τοῦ σῶμα ὁ λυτῆς
Πρῶτον ἐμένα θ' ἀπαντήσῃ.
Τὸ μεσαῖον μου ὅμως γράμμα
"Αν διελθῇ νὰ μὲν ὀδύσῃ,
Στὸ ταχυδρομεῖόν αὐτὸ πάντ,
"Εάν ἦλθα νὰ ρωτήσῃς...

432. Μεταγραμματοσμός
"Ενὸς ἀρχαίου κειμένου
"Αλλὰ λέξις τὸ κεφαλὶ
Κι' ἕνας λαμπρὸς ἀστερισμὸς
"Αμέσως ξεπεράσῃ.
"Εστὶν ὑπὸ τοῦ "Αγκυλῆ

433. Αἰνίγματα
Ποταμὸς τὸ ἀρσενικὸν μου,
"Εντὸς τοῦ θηλυκοῦ μου
Καὶ γλυκὺ τὸ οὐδένωτόν μου.
"Εστὶν ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Χορευτοῖας

434. Γωνία
+ * * * * = Νῆσος τ. Αἰγαίου
* + * * * = "Αδελφεία
* * + * * = Ἐπίκλημα
* * + * * = Κρότος ἐλαφρὸς
* * + * * = Διμετρίαν
* + * * * = Σχῆμα
+ * * * * = Πιτῶν

Οἱ σταυροὶ καθεὶς ἀρχαῖος Θεός.
"Εστὶν ὑπὸ Κωνστ. Π. Γκούμα

435. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 = Ζῶον.
2 5 4 5 6 = Γεωγραφικόν.
3 2 4 3 = Γράμμα.
4 1 2 2 5 6 = Ἐλαφρὸν.
5 4 1 2 5 6 = Καλὸν.
6 5 4 6 6 = Ἐπίθετον.

"Εστὶν ὑπὸ τοῦ Καυνοθεαύτου
436—437. "Αστεῖα Παρορμήματα
1.—"Ο ἄλῳος εἶναι σχῆμα.
2.—"Ο ἄνθρωπος εἶναι νόσος.
"Εστὶν ὑπὸ τ. "Ανθισμένης "Ανοιξέως

438. Ποικίλη "Ακροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κατωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ποιητὴν:

1, Κράτος τῆς "Ασίας. 2, Κριτὴς τοῦ "Αδου. 3, Ποταμὸς τῆς "Ιταλίας. 4, Τετραρχὴς τῆς "Ιουδαίας. 5, Προφήτης. 6, Νομοθέτης. 7, Πόλις τῆς "Ελλάδος. 8, Φιλόσοφος.

"Εστὶν ὑπὸ τοῦ Προΐκ. τῆς Οὐαλλίας

439. Μικτόν

σκηπ. * - νς - ιο - ο - οο

"Εστὶν ὑπὸ "Αννας Θ. Μαραβᾶ

440. Γρίφος

απ. απ. απ. νανὸν. νανὸν. νανὸν.

απ. ναν. απ. νανὸν. νανὸν. νανὸν.

"Εστὶν ὑπὸ τοῦ "Αστέρος τ. Ἐλευθερίας

Διὰ τοῦς Γαλλομαθεῖς

441. Sans voyelles

rsptcz - vs - prnts

"Εστὶν ὑπὸ τοῦ Θριάμβου τ. Δικαίου

442. Restitution

Absent le - les - dnst

"Εστὶν ὑπὸ τοῦ Κερβερού

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. "Ασκήσ. τοῦ φύλ. 14

204. "Αμαξίς (ἄμα - σῆς.)—205.

Μάρτιος—Μάρος.—206. Τύρος—τυ-

ρός.—207. Βίος.—"Οδός.

208. ΝΕΡΩΝ 209. ΑΛΚΑΙΟΣ

Ε Ρ Ι Σ (γαλιὰ, Κάσος, "Πι-

Ρ Ι Σ (ἄς, ὀλῆας, σάκκος.)

Ω Σ —210—214. Διὰ τοῦ

Ν ΠΑ: Πάρος, πάθος,

Πάθος, παραλία, πάχος.—215. ΚΥ-

ΨΕΛΟΣ (Θρίκη, Λιδίη, Σαμῶν,

Θησέως, "Απόλλων, Μαρὸν, Μαρ-

Σύας.)—216. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν

ἔχει.—217. Τὸ ἰνὰτι βγάξῃς μᾶτι. (Τὸ

ἔνα τι βγάξῃς μ' αὐτὸ.)—218. Parce

que la France a perdu jadis

Sedan (ses dents) et l' Italie

Savoie (sa voix).—219. Le miroir.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ στοιχία δρ.2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέσαν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, με παχῆα δὲ στοιχία λεπ.30 καὶ με κεφαλαῖα λεπ.40 "Ο χωριστὸς στίχος δρ. 1.

(ΚΑ.—235)

Διαπλασάπουλα, Διαπλασοπού-
λες! "Αλληλογράφω, ἀνταλλάσσω
cartes - postales καὶ Μ. Μυστικὰ,
Γράψατε! Λαρισαῖκὸν Γαῖδουράγκα-
θο, Poste - Restante. Λάρισα.

(ΚΑ.—236)

Ιδανισμὲ, "Αφρικάναν, ἀνταλλάσσω
Μ. Μυστικὰ ἐὰν δεχέσθαι στείλατε.

Ρεῖνι

(ΚΑ.—237)

Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλασιόκοσμον
χαίρετὸ τὰ Διαπλασάπουλα. "Αν-
ταλλάσσω Μ. Μυστικὰ.—Α.Υ.ΡΤΩΝ

(ΚΑ.—238)

Οἶον τῶν Διαπλασιακῶν Συλλόγων
ὑπερέχει ὁ
«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Γι' αὐτὸ τασσόμεθα στὸ πλευρὸν τοῦ,
ὑποσχόμενοι θερμοτάτην ὑποστήριξιν.
Μιμηθῆτε τὸ παράδειγμα μας.

Α.Υ.ΡΤΩΝ

ΠΑΤΡΙΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ

(ΚΑ.—239)

Προσχωρὸς στὴ

"Φιλολογικὴ Στέγη.

Σαρδανάπαλος

(ΚΑ.—240)

Επανερχόμενος εἰς θριαμβεύοντα
«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ὑποσχομαι θερμότητα ὑποστήριξιν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ

(ΚΑ.—241)

Κυανόλευκο Λάβαρο, "Αφελὴ Γυ-
μνασιόπαις, σὲ ἀνακάλυψα εἰσα-
στε Μαρκαντώνης καὶ Λευκαδίτης.

"Ιστέρε

(ΚΑ.—242)

Καλὴ μας Λυγαρίδι, σ' εὐχόμεσθα
νὰ διαβῇς τὴν στρατὸν τῆς ζωῆς σου
συνηφεμένη ἀπ' τὴν σειρὴν αὐτὴν ποῦ
λέγεται. Εὐτυχία.—"Ατρενταχτη,
"Ιδανισμὸς, Σμυρνοπούλα, Μιρ-
τιά, Μπούφος.

(ΚΑ.—243)

Περωτὴ Καρδιά, τὸ ξέρουμε πολὺ
καλὰ πῶς δὲν μᾶς... ἐμαρτύρησας.
ΑΝΑΤΕΛ. ΔΟΞΑ, ΜΠΕΤΟΒΕΝ

(ΚΑ.—244)

«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΡΟΠΑΜΑ: Στὴν (ΚΑ' 226) νὰ

διορθωθῇ: Προθεσμία ὑποψηφιότη-

σῆτος μέχρι 25ης "Ιουνίου.—Ε. "Ελλη

(Χίον): "Αποστείλατε διευθύνση.—

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

(ΚΑ.—245)

Τιμημένο Τουφέκ. "Εραστὰ Φύ-
σεως, "Απόγονε τοῦ 21, ευχα-
ριστῶ.—"Αφελὴς Γυμνασιόπαις

(ΚΑ.—246)

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Α. Χει-
μαριού: Α' Βραβεῖον: Σπουργί-
της. Β': "Αφελὴς Γυμνασιόπαις.
Α' "Επαίνος: "Ανατέλλουσα Δέξα.
Β': Τρελλοῦλα.—Δουλοῦδι τῆς

Καρδιάς, Μικροῦλα Τραλαλά.

(ΚΑ.—247)

Τρελλὴ Χορευτορία, εἰσαὶ ἡ "Ανδρῶ-
μάχη "Αρῶν ἂν μπορεῖ, βρεῖς τὸ
ψευδώνυμό μου.—Δ. "Αποστόλου.

(ΚΑ.—248)

Δημοκρατία, σὲ υποστηρίζω.

"Ιστέρε

(ΚΑ.—249)

Αφρικάναν, σὲ ἀνακάλυψα εἰσαὶ ἡ
Χ. Πολ... "Ιστέρε

(ΚΑ.—250)

Διαπλασάπουλα, περιμένετε ἀνακα-
λύψεις.

(ΚΑ.—251)

ΣΑΤΑΝΑΣ καὶ νὰ μὴ ξέρῃς! κρίμας
τόνομα!

Παναγιά τῶν Ρόδων

(ΚΑ.—252)

Ανταλλάσσω κάρτες με ὅλους καὶ ὅλες.
Διευθύνσεις μέχρι μέσων Σεπτεμ-
βρίου: Λεωνίδαν Οἰκονομίδην, "Αγιον

Βλάσιον ("Αγρινίου).

(ΚΑ.—253)

Οποῖος ἐκ Λευκάδος μ' ἐόρη θὰ ἀξίξῃ.
ἔμπρος, Λευκάδιοι, ἔμπρος!

"Αφελὴς Καστανούλα

(ΚΑ.—254)

ΦΙΛΟΛΟΓ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»
προθεσμία Β' Διαγωνισμοῦ διμήνου.

Βραβεῖον «Μικρὸς Δόρδος». Διεύ-

θυνσις: Νικόλαον "Αθανασιάδην, Ὑψη-

λάντου 181, Πειραιᾶ.

ΜΟΖΑΡΤ

(ΚΑ.—255)

Απερχόμενος τῆς «ΝΙΚΗΣ», τασσό-
μεθα εἰς τὸ πλευρὸν τῆς δοξασι-
νης «Δημοκρατίας».

ΣΑΡΑΩ, ΠΗΠΟΤ. Τ. ΑΣΤΕΡΩΝ

(ΚΑ.—256)

ΕΡΩΤΗΣΗ

Ποῖο εἶναι τὸ ὠραιότερον καὶ γρητε-
ύτερον θέαμα στὸν κόσμον; "Απαν-

τήστε ὅλοι. Καλύτερη βραβεύσεται.
Προθεσμία μήνας. Διευθύνσις: "Αμ-
δράργων Poste-Restante, Κεράσσοβον